

HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

Presorted standard
U.S. Postage
PAID
Berwyn, IL
Permit No.408

Czech Mission, P.O. Box 508 576, Cicero, IL 60804

No 5 - MAY 2005

**Svatý otec
Benedikt XVI.**

265. papežem se stal kardinál Joseph Ratzinger

Přijal jméno BENEDIKT XVI.

19. dubna 2005 byl 265. papežem zvolen německý kardinál, Joseph Ratzinger. Nový papež přijal jméno Benedikt XVI.

Volbu potvrdil v 17.58 bílý dým nad Sixtinskou kaplí ve Vatikánu. O něco později se rozezněly také zvony Baziliky sv. Petra. Rozehnaly i ty poslední pochybnosti shromážděného davu na Náměstí svatého Petra. V 18.42 z centrálního balkonu Auly Blahoslavenství zazněl hlas kardinála protodiakona Jorge Arturo Mediny Esteveze z Chile: „Annuntio vobis gaudium magnum: habemus Papam!“ Na náměstí zaduněl mohutný jásot.

Benedikt XVI. se pak obrátil k jásajícímu davu první improvizovanou promluvou: „Po velkém papeži Janu Pavlu II. kardinálové vybrali mne, prostého a pokorného dělníka na vinici Páně. Těší mě, že Pán dokáže pracovat a jednat i s nedostatečnými nástroji. Především se ale svěřuji vašim modlitbám. V radosti Krista Zmrtvýchvstalého, v důvěře v jeho trvalou pomoc, vykročme dále. Pán nám pomůže a Maria, Jeho nejsvětější Matka stojí po našem boku. Děkuji!“ řekl nový Svatý otec a udělil všem přítomným první požehnání Urbi et Orbi (městu i světu).

Joseph Ratzinger se narodil 16. dubna 1927. (před vstupem do konkláve slavil ještě jako kardinál své 78. narozeniny). Když mu bylo 26 let, zahájil svou vědeckou práci, jako přednášející dogmatické a fundamentální teologie. Mimo jiné byl profesorem v Bonnu a Münsteru. 24. března 1977 ho papež Pavel VI. jmenoval arcibiskupem metropolitou Mnichova a Freisingu a brzy nato, na konzistoři 27. června téhož roku, ho povolal do kardinálského sboru. 25. listopadu 1981 ho Jan Pavel II. pověřil vedením Kongregace pro nauku víry. Navíc se stal předsedou Papežské biblické komise a Mezinárodní teologické komise. Kongregace pro nauku víry a její prefekt mají za úkol bdít nad čistotou víry a katolické morálky. Kromě těchto obtížných povinností, kterým se od r. 1981 kardinál Ratzinger musel věnovat, se dále zabýval teologickou reflexí a publikoval celou řadu knih a článků. S velkým zájmem se setkala jeho kniha „Úvod do křesťanství“. Když ve svých 75 letech podle předpisu kanonického práva složil do rukou Jana Pavla II. abdikaci, nechal ho tehdejší papež dále v úřadu.

Erb papeže Benedikta XVI. - Papežský erb napříště nebude mít tiáru, ale biskupskou mitru a pallium arcibiskupů metropolitů pod erbem. Benedikt XVI. učinil další krok v rezignaci na tento symbol papežské vlády. Posledním papežem korunovaným tiárou byl roku 1963 Pavel VI. Bylo to ale jedinkrát, kdy měl tiáru na hlavě. Trojdílnou papežskou korunu prodal a peníze věnoval na podporu chudých. Protože papežská koruna přestala existovat,

Jan Pavel I. místo korunovace zahájil potifikát slavnostním vložení pallia na ramena. V jeho stopách šli Jan Pavel II. a Benedikt XVI., který nyní odstranil tiáru i z papežského erbu. Papežský znak napříště charakterizuje infule, pallium a Petrovy klíče.

Svatý otec, stejně jako jeho předchůdci, zachoval po volbě na Petrův stolec svůj dosavadní biskupský erb. Užíval ho od roku 1977, kdy se stal arcibiskupem Mnichova a Freisingu. Vlevo nahoře je korunovaná hlava Maura, která je od 14. století erbovním znakem diecéze Freising. Když ji arcibiskup Ratzinger přijímal do svého erbu, nenavazoval jen na tradici své diecéze. Ve své autobiografické knize „Můj život“ vysvětluje: „Pro mě je výrazem všeobecnosti církve, která nezná žádné rasové a třídní rozdíly, protože všichni jsme jedním v Kristu, jak píše sv. Pavel v listu Galatánům.“ Další figurou papežského znaku je medvěd vpravo nahoře. I ten navazuje na historickou tradici diecéze Freising. Podle legendy její první biskup sv. Korbinian, putoval přes Alpy do Říma. Jeho mezka cestou roztrhal medvěd. Světec ho donutil, aby nesl jeho zavazadla až do Věčného města. Ve středu erbu dole je mušle. Ta připomíná svatého Augustina. Jeho učení se nový papež věnoval už ve své doktorské práci a viděl v něm i sebe sama obtíženého biskupskými povinnostmi. Sv. Augustin měl jednou vidění dítěte přelévajícího mušlí vodu z moře do jamky v písku. Připomnělo mu to, že lidský rozum není s to v plnosti pojmut Boží tajemství. Zachytí vždy jen jejich nevelkou část. Mušle má také další symbolický význam. Je znamením poutníků, kteří z celé Evropy směřovali k hrobu sv. Jakuba do Santiaga de Compostela. Svatojakubská mušle je v erbu tzv. „Skotského kláštera“ v Řeznu, který je sídlem diecézního semináře. Budoucí papež v době svého biskupského jmenování přednášel teologii na tamní universitě. Erb Benedikta XVI. je červeno-zlatý. Pole s Maurem a medvědem jsou zlatá, obě tyto figury jsou „al naturale“, tj. hnědé; Maurova koruna a límec, stejně jako břemeno na hřbetu medvěda jsou červené. Mušle je zlatá na červeném poli. Klíče ve tvaru Ondřejského kříže jsou jeden zlatý, druhý stříbrný. Mitra je stříbrná se zlatými pásky. Součástí oficiálního papežského znaku není heslo. Benedikt XVI. si nicméně po vzoru svých předchůdců ponechává své biskupské motto: „Cooperatores Veritatis“.

Duch svatý a letnice

Mnoha lidem se při slově duch vybaví něco pohádkového či hororového. Mnoho dalších si myslí, že výraz duch je určen pouze filozofům, nebo nábožensky orientovaným lidem. Pro další je tento pojem synonymem přímo pro cosi nereálného. Na druhé straně jsme ale v souvislosti s vlnou nových náboženství svědky stoupajícího zájmu o vše, co nese „duchovní“ v názvu. Mezi těmito extrémy leží představa „čehosi“ neviditelného, neurčitého, záhadného - co „někde“ musí být... Ani ta však nemá mnoho společného s křesťanským pojetím.

Duch svatý není neurčitá duchovní energie, projev božské moci, ale Boží osoba. Spolu s Otcem a Synem patří Duch svatý do společenství tří božských osob - Nejsvětější Trojice - trojjediného Boha. Když sv. Augustin vysvětluje vztahy mezi osobami v této Trojici, říká o Duchu svatém: „Duch svatý je láska mezi Otcem a Synem.“ Duch svatý je zároveň darem, poutem lásky i Láskou - Osobou. Je tím, kdo sjednocuje a vytváří společenství. Tak jako se Bůh neuzavírá ve své lásce sám do sebe, ale touží zahrnout svou láskou každého člověka, tak si nenechává pro sebe ani Ducha svatého. Vylévá ho na nás, dává nám tento úžasný dar a v něm sám sebe. „Všichni jsme byli napojeni jedním Duchem.“ (1Kor 12,13)

Úkol Ducha svatého je stejný jako v Trojici - tvořit společenství lásky, vztah. Při křtu Duch svatý naplňuje srdce každého křesťana a uvádí ho do intimního vztahu s Bohem. Všechny nás naplňuje tentýž Duch, aby nás proměňoval a i z nás navzájem udělal jedno společenství - církev. „Duch všechny, v nichž se usídlil a přebývá, proměňuje přímo v nové lidi a dává jim nový život.“ (Cyril Alexandrijský) Nejde jen o nějaké vylepšení, ale o zcela nový život.

V čem spočívá tato novost? On je Duch Ježíše Krista, Duch synovství, který i v nás volá k Bohu „Abba, Otče!“ (srov. Řím 8,15) Umožňuje nám žít s Bohem ve stejně hlubokém vztahu jako Ježíš. Ujišťuje nás, že nás Bůh přijal za vlastní děti, dává nám zakoušet Boží blízkost a lásku, uschopňuje nás, abychom Bohu uvěřili, stojí na počátku naší víry. A co víc, zapojuje nás do společenství Boží Trojice, dává nám účast na vztazích mezi božskými osobami. Jsme vtaženi do neustálého proudění lásky mezi Otcem a Synem, do jejich vzájemného sebedarování. Skrze dar Ducha Božího se nám dává sám Bůh.

Písmo mluví o Duchu svatém také jako o Přímlovci a Utěšiteli. Ježíš při svém loučení učedníkům slibuje, že je nenechá osiřelé. Tento příslib naplňuje sesláním Ducha svatého, který má připomínat Ježíšova slova, povzbuzovat nás, přinášet pokoj, oživovat v nás naději a radostné očekávání Ježíšova definitivního příchodu. Duch svatý je také Duchem pravdy, který zná plány Boží i naše nitro. Jeho úkolem je vést nás po Božích cestách, prozařovat temnoty našich srdcí, napomínat, usvědčovat z hříchu, ukazovat velikost Božího milosrdenství. Duch-Láska roztmýchává v našich srdcích plamen lásky, proměňuje naše vztahy k druhým lidem, chce se jich skrze nás dotýkat. Necháme-li ho jednat ve svých životech, učiní z nás nástroje Boží lásky.

Spolu s Cyrilem Jeruzalémským můžeme shrnout působení Ducha svatého v srdcích věřících takto: „Přistupuje k nám tiše a mímě, cítíme jeho sladkost a vůni. Přichází jako pravý ochránce; přichází přece zachránit a uzdravit, poučit a napomenout, povzbudit a potěšit, dát duši světlo - nejprve duši toho, kdo jej přijímá a pak jeho působením i duši jiných.“

Recký název letnic - „Pentecostes“ znamená „padesátý den velikonoční slavnosti.“ Seslání Ducha svatého nedílně patří k události velikonoce, je jejích naplněním a vyvrcholením. Letnice tu byly už před letnicemi... Svátek letnic se slavil už v židovství, a právě během tohoto svátku Duch svatý sestoupil na apoštoly a další učedníky. Nelze zcela porozumět křesťanským letnicím, neznáme-li význam letnic židovských. Duch svatý sestoupil na církev v den, kdy si Izrael připomínal dar Zákona a smlouvy. Svatý Augustin k tomu říká: „V den letnic obdrželi židé Zákon psaný Boží rukou a v týž den přišel Duch svatý.“ Toto objasňuje, proč Duch svatý sestoupil na apoštoly zrovna o svátku židovských letnic: aby ukázal, že on je nový, duchovní zákon, že zpečetuje novou a věčnou smlouvu a posvěcuje církev. „Svůj zákon jim dám do nitra, vepíši jim jej do srdce.“ (Jer 31,33) Duchem svatým vepsal při křtu Bůh zákon do našich srdcí. Tento nový zákon je láska (srv. Řím 5,5), která nás uschopňuje i k dodržování ostatních zákonů a umožňuje nám chodit podle Ducha a žít podle evangelia.

Sestavil Angelo Scarano viz <http://vira.cz>

LITURGICKÁ ČTENÍ

Slavnost Nejsvětější Trojice 22.května 2005

1. ČTENÍ - Ex 34, 4b-6. 8-9

Čtení z druhé knihy Mojžišovy.

Mojžiš časně ráno vstal a vystoupil na horu Sinaj, jak mu přikázal Hospodin; v ruce měl dvě kamenné desky. Tu sestoupil Hospodin v oblaku, Mojžiš se tam vedle něho postavil a vzýval Hospodinovo jméno. Potom Hospodin prošel kolem něho a zvolal: „Hospodin, Hospodin, Bůh milosrdný a milostivý, shovívavý, velmi laskavý a věrný!“ Mojžiš se rychle vrhl k zemi, klaněl se a řekl: „Pane, jestliže jsem našel u tebe milost, ať jde Pán uprostřed nás. Ano, je to lid tvrdé šíje, ale odpusť naši vinu i náš hřích a přijmi nás jako dědictví.“

2. ČTENÍ - 2 Kor 13,11-13

Čtení z druhého listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři, žijte radostně, zdokonalujte se, buďte přístupní napomínání, buďte svorní, žijte v pokoji, a Bůh, dárce lásky a pokoje, bude s vámi. Pozdravujte se navzájem svatým políbením. Pozdravují vás všichni věřící. Milost Pána Ježíše Krista, láska Boží a společenství svatého Ducha s vámi se všemi!

EVANGELIUM - Jan 3, 16-18

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl Nikodémovi: „Tak Bůh miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný. Bůh přece neposlal svého Syna na svět, aby svět odsoudil, ale aby svět byl skrze něho spasen. Kdo v něho věří, není souzen; kdo nevěří, už je odsouzen, protože neuvěřil ve jméno jednorozeného Syna Božího.“

Slavnost Těla a Krve Páně 29.května 2005

1. ČTENÍ - Dt 8, 2-3. 14b-16a

Čtení z páté knihy Mojžišovy.

Mojžiš řekl lidu: „Pamatuj na celou cestu, po níž tě vedl Hospodin, tvůj Bůh, čtyřicet let na poušti, aby tě pokoušel, aby tě zkoušel, aby poznal, co je v tvém srdci, zda budeš zachovávat jeho příkazy, nebo ne. Pokoušel tě, dal ti pocítit hlad a nasýtil tě manou, kterou jsi neznal ani ty ani tvoji otcové, aby tě poučil, že člověk nežije pouze chlebem, ale že člověk může žít vším, co vychází z Hospodinových úst. Nezapomeň tedy na Hospodina, svého Boha, který tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví, který tě vedl po velké a strašné poušti, kde byli ohniví hadi a štíři, po pustině bez vody, který pro tebe vyvedl vodu z nejtvrdší skály, který tě sytil na poušti manou, kterou tvoji otcové neznali.“

2. ČTENÍ - 1 Kor 10,16-17

Čtení z prvního listu svatého apoštola Pavla Korint'ánům.

Bratři! Kalich požehnání, který žehnáme - není to účast v Kristově krvi? Chléb, který lámeme - není to účast v Kristově těle? Protože je to jeden chléb, tvoříme jedno tělo, i když je nás mnoho, neboť všichni máme účast na jednom chlebě.

EVANGELIUM - Jan 6,51-58

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl zástupům: „Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo bude jíst tento chléb, bude žít navěky. A chléb, který já dám, je mé tělo, obětované za život světa.“ Židé se mezi sebou přeli a říkali: „Jak nám tento člověk může dát jíst svoje tělo?“ Ježíš jim řekl: „Amen, amen, pravím vám: Když nebudete jíst tělo Syna člověka a pít jeho krev, nebudete mít v sobě život. Kdo ji mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den. Vždyť mé tělo je skutečný pokrm a má krev je skutečný nápoj. Kdo ji mé tělo a pije mou krev, zůstává ve mně a já v něm. Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo ji mne, bude žít ze mne. To je ten chléb, který sestoupil z nebe; ne takový, jaký jedli naši otcové, a umřeli. Kdo ji tento chléb, bude žít navěky.“

10. neděle v mezidobí - 5.června 2005

1. ČTENÍ - Oz 6, 3b-6

Čtení z knihy proroka Ozeáše.

Snažme se poznat Hospodina! Jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako déšť, jako jarní déšť, který zavlaží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je vzdělával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, má spravedlnost jako světlo vychází. Lásku chci, ne obět, poznání Boha je víc než celopaly.

2. ČTENÍ - Řím 4, 18-25

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ačkoli Abrahám už neměl naději, přece doufal a věřil, že se stane otcem mnoha národů, protože mu bylo řečeno: Tolik bude tvého potomstva! A třeba pozoroval, že jeho tělo je už neplodné - vždyť mu bylo skoro sto let - a že je neplodné i Sárino lůno, přece jeho víra nezeslábla. Neprovinil se nedůvěrou vůči Božímu zaslíbení, ale čerpal sílu z víry, a tím vzdal Bohu čest. Byl pevně přesvědčen, že Bůh má dost moci, aby splnil, když něco slíbí. A proto mu to bylo uznáno za spravedlnost. Ale v Písmu to není řečeno jen kvůli němu, že mu to bylo uznáno, nýbrž i kvůli nám. I nám to bude uznáno, když věříme v toho, který vzkřísil z mrtvých Ježíše, našeho Pána. Ten byl vydán na smrt pro naše hříchy, a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění.

EVANGELIUM - Mt 9, 9-13

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš šel ze svého města, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: „Pojď za mnou!“ On vstal a šel za ním. Když byl Ježíš u stolu v jeho domě, přišlo mnoho celníků a hříšníků a zaujali místo u stolu s ním a jeho učedníky. Když to viděli farizeové, řekli jeho učedníkům: „Proč váš Mistr jí s celníky a hříšníky?“ On to zaslechl a řekl: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Jděte a naučte se, co znamená: Milosrdenství chci, a ne obět. Nepřišel jsem totiž povolovat spravedlivé, ale hříšníky.“

11. neděle v mezidobí - 12.června 2005

1. ČTENÍ - Ex 19, 2-6a

Čtení z druhé knihy Mojžišovy.

Když přišli synové Izraele na sinajskou poušť, utábořili se na poušti. Izrael se tam utábořil před horou. Mojžiš vystoupil k Bohu a Hospodin na něj zavolal s hory: „Tak řekneš Jakubovu domu a oznámíš synům Izraele: Sami jste viděli, co jsem udělal Egypt'ánům, jak jsem vás nesl na orlích křídlech a dovedl vás k sobě.“

2. ČTENÍ - Řím 5, 6-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Kristus v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého – možná za dobrého se ještě někdo umřít odhodlá. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky. Tím spíše tedy budeme zachráněni skrze něho od hněvu teď, když jsme ospravedlněni jeho krví. Neboť jestliže jsme byli s Bohem usmířeni smrtí jeho Syna v době, kdy jsme s ním byli ještě znepřáteleni, tím spíše – po usmíření – budeme zachráněni jeho životem. Ba ještě více! Smíme se i chlubit Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista, protože skrze něho se nám nyní dostalo usmíření.

EVANGELIUM - Mt 9, 36 - 10, 8

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Když Ježíš viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysilení a skleslí jako ovce bez pastýře. Tu řekl svým učedníkům: „Žeň je sice hojná, ale dělníků málo. Proste proto Pána žně, aby poslal dělníky na svou žeň!“ Potom si zavolal svých dvanáct učedníků a dal jim moc nad nečistými duchy, aby je vyháněli a uzdravovali každou nemoc a každou chorobu.

Jména těch dvanácti apoštolů jsou tato: první Šimon, zvaný Petr, a jeho bratr Ondřej, Jakub, syn Zebedeův, a jeho bratr Jan, Filip a Bartoloměj, Tomáš a celník Matouš, Jakub, syn Alfeův, a Tadeáš, Šimon Kananejský a Jidáš Iškariotský, který ho pak zradil.

Těchto dvanáct Ježíš poslal a přikázal jim: „Mezi pohany nechoďte a do žádného samaršského města nevcházejte. Raději jděte k ztraceným ovčím z domu izraelského. Jděte a hlásejte: Přiblížilo se nebeské království. Uzdravujte nemocné, probouzejte k životu mrtvé, očisťujte malomocné, vyhánějte zlé duchy. Zadar-mo jste dostali, zadarmo dávejte.“

12. neděle v mezidobí - 19.června 2005

1. ČTENÍ - Jer 20, 10-13

Čtení z knihy proroka Jeremiáše.

Jeremiáš řekl: Slyšel jsem nepřátelské umlouvání mnohých: „Hrůza ze všech stran! Udejte ho! Udáme ho!“ I ti, kteří se mnou žili v přátelství, číhají na můj pád: „Snad se dá svést a zmocníme se ho a pomstíme se na něm!“

Ale Hospodin je se mnou jako silný bojovník; proto ti, kteří mě stíhají, padnou a nic nesvedou. Velmi budou zahanbeni, neboť ničeho nedosáhnou; bude to věčná hanba, nezapomene se na ni.

Hospodine zástupů, který zkoušíš spravedlivého, který vidíš ledví i srdce, kéž uzřím tvou pomstu nad nimi, neboť tobě jsem svědčil svou pří. Zpívejte Hospodinu, chvalte Hospodina, že vysvobodil život ubohého z ruky zlosynů!

2. ČTENÍ - Řím 5,12-15

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jako skrze jednoho člověka přišel na tento svět hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt přešla na všechny lidi, protože všichni zhřešili. Hřích ovšem byl na světě už před Zákonem – jenomže kde není žádný zákon, tam se hřích nepřičítá. Přesto smrt uplatňovala svou moc od Adama do Mojžíše i nad lidmi, kteří se neprohřešili nějakým podobným přestoupením jako Adam. Tento Adam je protějškem toho, který měl přijít.

EVANGELIUM - Mt 10, 26-33

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Nebojte se lidí. Nic není tak tajného, že by to nebylo odhaleno, nic skrytého, že by to nebylo poznáno. Co vám říkám ve tmě, povězte na světle, a co se vám šeptá do ucha, hlásejte ze stěch! A nebojte se těch, kdo zabíjejí tělo – duši zabít nemohou. Spíše se bojte toho, který může zahubit v pekle duši i tělo. Copak se neprodávají dva vrabci za halíř? A ani jeden z nich nespadne na zem bez vědomí vašeho Otce. U vás však jsou spočítány i všechny vlasy na hlavě. Nebojte se tedy: Máte větší cenu než všichni vrabci. Ke každému, kdo se ke mně přiznává před lidmi, i já se přiznám před svým Otcem v nebi; ale každého, kdo mě před lidmi zapře, zapřu i já před svým Otcem v nebi.“

13. neděle v mezidobí - 26.června 2005

1. ČTENÍ - 2 Král 4, 8-11. 14-16a

Čtení z druhé knihy Královské.

Jednoho dne Elizeus procházel přes Šunem. Žila tam zámožná žena a ta ho pozvala k jídlu. Kdykoli tam procházel, zašel se tam najíst. A ona řekla svému muži: „Vím, že je to svatý muž Boží, který k nám vždy přichází. Upravíme mu v poschodí malou světničku a dáme mu tam lůžko, stůl, sedadlo a svícen, a kdykoli k nám přijde, může se tam uchýlit.“ Když tam zase jednou Elizeus přišel, vstoupil do světničky a odpočinul si tam. Řekl svému služebníku Gechazimu: „Co by se dalo pro ni udělat?“ On odpověděl: „Nemá přece syna a její muž je už starý.“ Elizeus mu řekl: „Zavolej ji!“ Zavolal ji a ona zůstala stát u vchodu. On pravil: „Za rok v tento čas budeš mít v náručí syna.“

2. ČTENÍ - Řím 6,3-4.8-11

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! My všichni, kteří jsme byli křtem ponořeni v Krista Ježíše, byli jsme tím křtem ponořeni do jeho smrti. Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem. Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme přesvědčeni, že spolu s ním také budeme žít. Víme totiž, že Kristus vzkříšený z mrtvých už neumírá, smrt nad ním už nemá vládu. Když umřel, umřel hříchu jednou provždy, a když žije, žije pro Boha. Tak i vy se považujte za mrtvé hříchu, ale za živící Bohu, když jste spojeni s Kristem Ježíšem.

EVANGELIUM - Mt 10,37-42

Slova svatého evangelia podle Matouše.

Ježíš řekl svým apoštolům: „Kdo miluje otce nebo matku víc nežli mne, není mě hoden; kdo miluje syna nebo dceru víc nežli mne, není mě hoden. A kdo nebere svůj kříž a nenásleduje mě, není mě hoden. Kdo nalezne svůj život, ztratí ho, kdo však ztratí svůj život pro mě, nalezne ho.“

Kdo vás přijímá, mne přijímá, a kdo mne přijímá, přijímá toho, který mě poslal. Kdo přijme proroka, že je to prorok, dostane odměnu jako prorok; kdo se ujme spravedlivého, že je to spravedlivý, dostane odměnu jako spravedlivý; kdo podá třeba jen číši studené vody jednomu z těchto nepatrných, protože je to můj učedník, amen, pravím vám: neprijde o svou odměnu.“

ZPRÁVY Z VLASTI

Carolina od 1. do 30. dubna 2005

Politické události

Prezident jmenoval vládu.

Premiérem se stal

Jiří Paroubek

V pondělí 25. dubna podala vláda Stanislava Grosse, po dlouho trvajících skandálech kolem osoby jejího premiéra, demisi. Ještě ten den prezident Václav Klaus jmenoval nový kabinet v čele s Jiřím Paroubkem (ČSSD), bývalým ministrem pro místní rozvoj. Vládu sestavila opět koalice ČSSD, KDU-ČSL a US-DEU. Dohoda o spolupráci navazuje na programové prohlášení předchozí vlády. Jako priority uvádí například ratifikaci euroústavy, snížení daní pro středně a nízkopříjmové skupiny obyvatel a předložení zákona o střetu zájmů. Dohoda zakazuje spolupráci s opozičními stranami na úkor koaličních při schvalování klíčových zákonů, například z daňové oblasti. Do 30 dnů od jmenování musí vláda požádat sněmovnu o vyslovení důvěry, k čemuž bude potřebovat nadpoloviční počet hlasů přítomných poslanců. Jeden z koaličních, Jan Kavan (ČSSD), prohlásil pro Český rozhlas: "Já sám znám v této chvíli asi pět poslanců, kteří zvažují, zda zvednou svou ruku." Vadí jim hlavně staronový ministr zahraničí Cyril Svoboda (KDU-ČSL). V případě neúspěchu při hlasování o důvěře má prezident pravomoc jmenovat premiéra nového. Pokud by ani ten neuspěl, vybral by dalšího kandidáta předseda Poslanecké sněmovny. Pak už by podle ústavy přicházely v úvahu předčasné volby. V Paroub-

kově vládě jsou čtyři noví ministři. Ministrem pro místní rozvoj se stal Radko Martínek (ČSSD), šéf sněmovního výboru pro regionální rozvoj. Nestraník Pavel Zarecký, nominovaný sociálními demokraty, je ministrem bez portfeje. Od roku 1998 vykonával funkci náměstka ministra vnitra. Ministrem zemědělství se stal Petr Zgarba (ČSSD), dosud byl místopředsedou sněmovního zemědělského výboru. Ve vládě zasedají tři ženy. K sociálním demokratům Miladě Emmerové (zdravotnictví) a Petře Buzkové (školsví) se přidá Dana Berová. Nová šéfka resortu informatiky předtím působila jako náměstkyně na tomtéž ministerstvu. Berovou nominovala US-DEU. Ve vládě kromě Grosse skončili šéf legislativní rady vlády nestraník Jaroslav Bureš a exministr informatiky Vladimír Mlýnář (US-DEU). Oba během vládní krize podali demisi. Ndobrovolně končí Jaroslav Palas (ČSSD), který šéfoval resortu zemědělství a který se na velikonočním sjezdu sociálních demokratů ostře postavil proti Grossovi.

Představitelé komunistických a levicových stran se sešli v Praze

O víkendu 23. a 24. dubna se v pražském hotelu Olympic konala mezinárodní konference komunistických a levicových stran. Sjelo se sem 39 zástupců z 32 zemí, mimo jiné z Číny, Severní Koreje, Vietnamu, Kuby, Ruska, Běloruska a Německa. Největší hvězdou sjezdu byl pravděpodobně Hans Modrow, čestný předseda Strany demokra-

tického socialismu (PDS) a někdejší premiér NDR. Po oba dny demonstrovaly před hotelem proti setkání přibližně dvě desítky lidí. Setkání zorganizovala Komunistická strana Čech a Moravy (KSČM) a hovořilo se na něm o potřebě rehabilitace socialismu. Podle místopředsedy KSČM Jiřího Dolejše účastníky konference nejvíce zarazil projev představitele severokorejského velvyslanectví, kde vyzýval učení Cu-cche a Kim Cong-ila. Zarážející bylo podle Dolejše také vystoupení představitelů Komunistické strany Ruské federace, "kteří začali vyzdvihovat význam Stalina a informovali o některých svých iniciativách kolem jeho případné rehabilitace". Uvedl to v rozhovoru pro deník Právo. Podle politologů akce zapadá do rámce celkového posilování vlivu KSČM na české politické scéně. "Je nejspěšnější komunistickou stranou v celé Evropě," říká Vít Hloušek z politologického ústavu Masarykovy univerzity v Brně na serveru iHNed. Média připomněla, že v posledních parlamentních volbách před třemi léty získala KSČM 18,5% hlasů a je ve sněmovně třetí nejsilnější stranou. Vojtěch Filip se jako první komunista po listopadu 1989 stal místopředsedou sněmovny.

Ze Slovenska

Bratislava si připomněla

60. výročí svého osvobození

V pondělí 4. dubna uplynulo 60 let od osvobození Bratislavy Rudou armádou. Ruská vojska vedla dva dny těžké boje, během nichž ustupující Němci zničili tehdy jediný most přes Dunaj. Oslav, které při příležitosti významného výročí zorganizovalo Mini-

sterstvo obrany SR, se zúčastnil mimo jiné i předseda ruské Státní dumy Boris Gryzlov, který ocenil tisíc slovenských válečných veteránů medailemi.

Na Slovensku se opakovala písemná maturita z matematiky

Kvůli úřednické chybě muselo 2714 studentů 26. dubna zopakovat písemnou část z matematiky. V prvním termínu (13. dubna) totiž někteří obdrželi zadání i s odpověďmi. Ministr školství Martin Fronc rozhodl, že všichni studenti s variantou A, bez ohledu na to, zda se zadáním obdrželi i předtiskované odpovědi, musí zkoušku zopakovat. Jednalo se o náročnější verzi, která má usnadnit přijetí na vysokou školu. Početnější skupina maturantů, která zvolila variantu snažší, test znovu psát nemusela. Rozhodnutí ministerstva maturanty pobouřilo. Mnozí z nich vyšli 20. dubna do ulic a požadovali Froncovo odstoupení. Jako výraz protestu proti druhému termínu zvolili oblečení. Někteří vyjádřili svůj nesouhlas tepláky, jiní oranžovými stužkami. Prezident Ivan Gašparovič požadoval, aby byla znevýhodněným studentům uznána lepší ze dvou známek. Fronc ale zvolil jiný druh satisfakce. "Dvojnásobní" maturanti obdrží jeden den volna navíc. Ten mají podle ministra školství strávit přípravou na ústní část maturity. Zkouška dospělosti přináší letos na Slovensku několik novinek. Studenti maturují z pěti předmětů, oproti dosavadním čtyřem. Alespoň jeden z nich musí být přírodovědně zaměřen. Stát dohlíží na písemnou část maturitní zkoušky z matematiky a cizích jazyků. Ostatní předměty jsou v kompetenci škol.

Ekonomika

Zahraniční dluh ČR překročil bilion Kč, stále je z nejnižších v regionu

Loni se zahraniční dluh ČR prohloubil o 118 miliard na 1,013 bilionu korun. 31. března o tom informovala Česká národní banka. K navýšení přispělo zejména vydání vládních dluhopisů v objemu 1,5 miliardy eur. Na celkovém dluhu je nejmenší vládní podíl, který činí asi 15%. Stojí za ním výdej obligací a nízkourokové úvěry v zahraničí (například od Evropské investiční banky), na investice do infrastruktury apod. Přibližně čtvrtinu z celkové částky si v cizině vypůjčily banky a největší, šedesátiprocentní podíl tvoří půjčky firm, zadlužených u zahraničních bank, obchodních partnerů i u svých mateřských společností. Značná část dluhu pochází už z 90. let. Podle analytiků ale není důvod k panice. "Zahraniční dluh ČR zůstává i nadále nejnižším ve střední a východní Evropě," uvedl ekonom David Marek pro deník Právo. Dluh ČR v cizině tvoří téměř 37% hrubého domácího produktu. V Polsku je to ale 47, na Slovensku 51, ve Slovinsku 60 a v Maďarsku dokonce 67%.

ČNB snížila sazby na historické minimum

Česká národní banka snížila od 1. dubna podle očekávání úrokové sazby o čtvrt procentního bodu. Dvoutýdenní sazba repo tak klesla na rovná dvě procenta, což zároveň odpovídá úrovni stanovené Evropskou bankou. Podle ekonomů je nová výše sazeb pomyslným dnem, pod které již nejspíš nepůjde. Helena Horská z Raiffeisenbank očekává, že sazby v budoucnosti porostou. "Předpokládáme,

že další pohyb bude na přelomu let 2005 - 2006, a to nahoru," poznamenal pro Finweb.cz analytik České spořitelny David Navrátil. Nízké úrokové sazby umožní bankám zlevnit úroky. V praxi se ale o žádné velké skoky jednat nebude. Některé banky se v očekávání snížení již přizpůsobily v minulých týdnech, jiné vyčkávají, jak zareaguje trh nebo zda ČNB nenaznačí další snížení. Nižší úrok obecně pak umožňuje státu splácet jeho dluhy. České sazby jsou dlouhodobě nižší než v Polsku, Maďarsku nebo Slovensku, všechny tyto státy snižují své úrokové sazby. ČNB naposledy snižovala úrokovou sazbu letos v lednu.

Český Telecom koupila španělská společnost Telefonica

Zástupci španělské společnosti Telefonica a Fondu národního majetku České republiky podepsali 12. dubna smlouvu o prodeji většinového podílu v Českém Telecomu. Telefonica ve výběrovém řízení nabídla za 51% podíl nejvyšší částku. Za privatizaci Telecomu tak do státního rozpočtu přibude 82,6 miliardy. Desetiprocentní zálohu by Telefonica měla složit do čtyř dnů od podpisu smlouvy, po schválení obchodu Evropskou komisí a Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže uhradí zbývající částku. To se očekává během tří měsíců. Telefonica se doposud zaměřovala zejména na španělsky mluvící země. V Jižní Americe a ve 13 zemích v Evropě má kolem 123 milionů zákazníků. Podle telekomunikačního experta Patricka Zandla by mohl tento operátor expandovat dále na východ. "Zajímaví mohou být mobilní operátoři v Tu-

recku, ale také v postsovětských republikách, kde je velmi nízká penetrace, trh se ale dynamicky rozvíjí," řekl Zandl pro Lidové noviny. Vláda chce 26 miliard z prodeje Telecomu investovat do zlepšení dopravní infrastruktury, třemi miliardami si polepší také fond bydlení, 15-20 miliard by mělo sloužit k úhradě ztrát České konsolidační agentury a k likvidaci ekologických škod. Vláda se také chystá podpořit rozvoj vysokorychlostního internetu, a to až 800 milionů korun. Zbytek peněz by mohl pomoci nastartovat penzijní reformu.

Automobily Škoda se budou vyrábět i v Číně

Předseda představenstva Škody Auto Detlef Wittig podepsal 11. dubna licenční smlouvy s představiteli společnosti Shanghai Volkswagen. Automobilka Škoda zahájí koncem příštího roku výrobu nových octavií v Číně. Naplno se výroba rozšíří v roce 2007, kdy by chtěla automobilka vyrobit asi 40 tisíc vozů. Do budoucna počítá se zvýšením výroby na 50 až na 80 tisíc vozů a s vývozem octavií z Číny i do okolních zemí. Škoda zahájí produkci octavií typu limuzína, později začne vyrábět i automobily combi. Doposud se v Číně prodával jen starší model octavie, přesto zde za uplynulý rok zdvojnásobila automobilka prodej na 2307 vozů. V Šanghaji by měla Škoda zaměstnávat podle Wittiga tři až pět tisíc lidí. Zahájení montáží bude mít pozitivní vliv také na zvýšení zaměstnanosti v ČR. Ačkoliv chce automobilka získávat některé díly na čínském trhu, velká část dodávek bude do Číny směřovat přímo ze závodu Škoda Auto v Mladé Boleslavi. Automobilka má dnes

montážní závody v Bosně, na Ukrajině a v Indii. Brzy také hodlá podepsat smlouvu o výrobě vozů Škoda v Kazachstánu. Podobně jako v Číně se výroba již připravuje a měla by začít v příštím roce.

Světová banka přeřadila ČR mezi vyspělé země

Na svém jarním zasedání Světová banka oficiálně přeřadila Česko ze skupiny zemí s rozvojovými a transformujícími se ekonomikami mezi země vyspělé. ČR nadále zůstává členem SB, ale už od ní nebude moci čerpat úvěry. V minulosti využila tuto možnost jen jednou. V roce 1991 získalo tehdejší Československo 450 milionů dolarů na financování infrastruktury a dalších strukturálních změn ekonomiky. Po rozdělení státu přešlo na ČR 300 milionů a ty splatila předčasně v roce 2003. Poté už žádné úvěry od banky nepotřebovala a ministerstvo financí uvádí, že nepředpokládá, že by se v této oblasti mělo něco měnit. Banka ale Česku asistovala jinak, zejména zpracováním nejrůznějších studií. V roce 1998 to byla analýza českého kapitálového trhu, o rok později dokument, který hodnotil připravenost země na vstup do EU. Tuto tzv. technickou pomoc bude SB Česku poskytovat i nadále a zaměří se především na analýzu ochrany spotřebitelů na finančním trhu. SB ovšem vytýká ČR i nedostatky. Podle náměstka ministra financí Tomáše Prouzy, na něhož se odvolávají média, jde hlavně o strukturální reformy důchodového systému a zdravotnictví a schodky veřejných rozpočtů. Podle ekonomů přerazení žádný praktický dopad mít nebude, jde především o prestižní záležitost. "Je to důležité ocenění České republi-

ky a signál ekonomické stability země. Česká ekonomika je už dost silná a nepotřebuje podporu Světové banky," uvedlo ministerstvo financí v tiskové zprávě. Proces tzv. graduace absolvovalo Česko jako druhá ze zemí bývalého východního bloku po Slovinsku. Maďarsko by mělo následovat v tomto roce a Slovensko a pobaltské země v následujících letech.

2. 5. 2005 (střed)

EUR, 1	30.385
Kanada, 1	18.768
Slovensko, 100	77.227
USA, 1	23.620

Kultura

Spisovatel Josef Topol oslavil sedmdesátiny

Dramatik, překladatel a básník Josef Topol, který oslavil 1. dubna sedmdesáté narozeniny, je významnou osobností českého poválečného divadla. Vystudoval divadelní vědu a dramaturgii na Divadelní fakultě Akademie muzických umění a ve dvaceti letech napsal první hru: *Půlnoční vítr*, kterou ve svém divadle uvedl E. F. Burian. Další hrou *Konec masopustu* si Topol získal trvalé jméno. Spolupracoval s divadelním režisérem Otomarem Krejčou a dramaturgem Karlem Krausem. Nejprve v Národním divadle, kde roku 1963 nezapomenutelně zinscenovali drama *Romeo a Julie* v Topolově překladu, později v Divadle Za branou, které v roce 1965 založili. Tam byly uváděny další jeho hry: *Kočka na kolejích*, *Slavík k večeři*, *Hodina lásky*, *Dvě noci s dívkou* aneb *Jak okrást zloděje*. Zásahem režimu skončilo Divadlo Za branou v roce 1972 svou existencí a Topol po podpisu Charty 77 publikoval jen v samizdatu a překládal pod cizími jmény.

Na scénu se vrátil krátce před listopadem 1989 inscenací hry *Hlasy ptáků* ve Vinohradském divadle. Na počátku devadesátých let byly uvedeny jeho poslední hry: *Sbohem, Sokrate* a *Stěhování duší*. Topol vyniká jako překladatel divadelních her, např. *Shakespeare*, *Čechova* nebo *Euripida*, i jako autor poezie, která vyšla souhrnně v roce 1997 pod názvem *Básně*. V roce 2000 udělil česky PEN klub Josefu Topolovi Cenu Karla Čapka. Na uměleckou dráhu se vydali i jeho synové: Jáchym jako básník a spisovatel (prózy *Sestra*, *Anděl*, sbírky *Miluji tě k zbláznění*, *V úterý bude válka* aj.) a Filip jako vedoucí undergroundové skupiny *Psi vojáci*.

Hanzelka a Zikmund na Pražském hradě

Výstava fotografií dvou nejznámějších českých cestovatelů Jiřího Hanzelky a Miroslava Zikmunda je k vidění na Pražském hradě. Stovky černobílých snímků byly zhotoveny v roce 2003 pro rozsáhlou výstavu ve Velké synagoze v Plzni, rodném městě Miroslava Zikmunda. Zachycují dvě expedice. První Hanzelka se Zikmundem absolvovali v letech 1947 až 1950. Osobním automobilem Tatra 87 projeli Afriku, Jižní a Střední Ameriku. Na druhou expedici mezi léty 1959 a 1964 se vydali dvěma terénními prototypy těžké značky. Během šesti let navštívili státy Blízkého východu, monzunové Asie, indonéské a japonské ostrovy a asijskou část Sovětského svazu. Kromě snímků, na kterých jsou zobrazeni převážně obyvatelé jednotlivých zemí, mohli návštěvníci zhlédnout i několik dokumentárních filmů. Jeden z vozů obou dobrodruhů, Tatra 87, byl zaparkován na

třetím nádvoří Pražského hradu po celou dobu výstavy, která skončila 24. dubna. Dva dny před tím, u příležitosti výročí zahájení expedice, zazněla na Staroměstském náměstí etnická hudba a na okružní jízdu Prahou se vydají historické automobily značky Tatra.

Legendární skupina Queen vystoupila poprvé v Praze

Ve vyprodané Sazka Aréně se 16. dubna téměř 20 tisícům diváků představila skupina Queen. Během vystoupení zazněly proslulé skladby britské formace, mimo jiné *Radio Ga Ga*, *I Want To Break Free*, *Crazy Little Thing Called Love*, *Bohemian Rhapsody*, *I Want It All* nebo *Show Must Go On*. Nadšení diváci zpívali spolu s kapelou refrény i celé texty oblíbených hitů. Skladbu *Bohemian Rhapsody*, kterou koncert vrcholil, odměnila většina publika potleskem vstaje. Dvouhodinová show se nesla v duchu vzpomínky na Freddieho Mercuryho. Na mnohé zapůsobila videoprojekce k písni *Bohemian Rhapsody*, která zachycuje Mercuryho u klavíru. Kytarista Brian May mu věnoval píseň *Love Of My Life*, kterou odehrál na jevišti jen s akustickou kytarou. Místo po zesnulé hvězdě převzal jako host zpěvák Paul Rodgers, dřívější člen skupin *Free* a *Bad Company*. Ze zakládajících členů v kapele hrají bubeník Roger Taylor a kytarista Brian May, kteří se také několikrát vystřídali u mikrofonu. Skupina se v nové sestavě vydala na turné poprvé po devatenácti letech. Koncertování zahájili v Jihoafrické republice a kromě Česka navštíví do konce června 16 evropských zemí. Skupina Queen vznikla v roce 1970. Zakládajícími členy

byli Freddie Mercury, Brian May a Roger Taylor, později se přidal baskytarista John Deacon. První album vydali v roce 1972. Mercury zemřel 24. listopadu 1991 na AIDS.

Kupkova olejomalba prodána za 4,6 milionu korun

Na pražském Žofíně se odehrál velký jarní aukční den. Vedle děl Emila Filly, Václava Špály nebo Andyho Warhola byla hlavní pozornost soustředěna na raně fauvistický klenot Františka Kupky *V zahradě*. Položka s číslem 67 měla vyvolávací cenu čtyři miliony korun. Konečná suma, za kterou ji získal zájemce po telefonu, se vyhoupla na 4,6 milionu. *Malba V zahradě* se tak stala nejdražším Kupkovým dílem, které kdy bylo v Česku vydraženo. Zároveň se na pomyslném žebříčku nejceněnějších obrazů, kterému vévodí *Zlaté rybičky* Emila Filly za 7,3 milionu korun, umístila na 5.-6. místě. František Kupka (1878 - 1942) byl průkopníkem českého fauvismu. Jeho první abstraktní obrazy vznikaly už v roce 1910. Je jedním z mála českých malířů, jejichž díla dosahují světových cen. V roce 1998 se jeho olej *Vertikální plány* modré a červené prodal v New Yorku za 17 milionů korun.

Klapzubova jedenáctka v divadle Minor

Pražské divadlo Minor uvedlo 13. dubna premiéru svého nejnovějšího titulu *Klapzubova jedenáctka*. Příběh jedenácti bratrů, kteří pod vedením svého otce vyhrávají jeden fotbalový zápas za druhým, přivedl do divadla děti i dospělé. Představení na motivy díla Eduarda Basse totiž divadlo Minor charakterizuje jako "fotbalové představení

pro celou rodinu". Ze spolupráce bratří Formanů zavál nejen humor, poutavost děje a inscenační nápaditost, ale i čestnost, přátelství a fair play. Autoři využili kombinace loutkového a hraného divadla. Pro děti připravili humorné sportovní vyprávění, napínavý a poutavý příběh s morálním poučením, dospělým do děje vkusně poschovávali důvtipné maličkosti, náznaky, lehce ironické poznámky i závěrečnou pointu. Kritika ocenila nejen režijní nápaditost Petra Formana (děj se odehrává na jevišti, ale i na balkonech a v hledišti), ale také prostorové řešení scénografa Matěje Formana, který se svým tvůrčím týmem dokázal na malé scéně vytvořit například efekt obrovského stadionu v Sydney. Klapzubova jedenáctka je skutečně týmovým představením, přesto si pozornost zaslouží herecký výkon Oldřicha Navrátila v úloze přísného, ale milujícího a dobrosrdečného otce Klapzuby. Scénář napsali Ivan Arsenjev,

Petr Forman a Veronika Švábová, autorem hudby je Jarda Traband Svoboda.

Vyhořel depozitář hradu Pernštejn

Požár, který v pátek 15. dubna zničil část objektu hradu Pernštejn na Brněnsku, způsobil škodu za sto milionů korun. Při mimořádné inventarizaci památkáři zjistili, že oheň zničil přibližně 1000 předmětů uložených v depozitáři, jejichž celková hodnota se pohybuje okolo 50 milionů. Ohně si brzy ráno všiml náhodný kolemjdoucí. Hasiči na hrad dorazili za necelou čtvrt hodinu po jeho telefonátu a požár likvidovalo 16 jednotek. Plameny pohltily prostory v centrální části nad čtvrtou bránou hradu. Při požáru se propadla střecha dlouhá 80 a široká 20 metrů a poškodila vzácné předměty. Z původní sýpky zbyly jen obvodové zdi a klenba kryjící přízemní část. Nové zastřešení by mělo být hotovo do čtyř týdnů. Náklady, pohybující se mezi dvěma až čtyřmi miliony, by měl z větší části

uhradit jihomoravský krajský úřad. Požáru unikly obrazy, které byly v té době zapůjčeny zámku v Lednici, a část předmětů se podařilo vynést pracovníkům správy hradu a hasičům v průběhu zásahu. Památková správa rozhodla, že každý návštěvník přispěje na obnovu hradu deseti korunami, které budou připočítány ke vstupnému. Pracovníci hradu a lidé z nedalekého městečka Nedvědice navíc uvažují o uspořádání sbírky na opravu zničené budovy. Policie věc vyšetřuje jako podezření z trestného činu obecného ohrožení.

Pražský Průmyslový palác hostil veletrh Svět zábavy

Již potřinácté se na pražském Výstavišti konala mezinárodní výstava zábavní techniky. Největší akce svého druhu ve střední a východní Evropě proběhla od 26. dubna po dobu tří dnů. Pořádala ji Wax Muzeum - Svět zábavy s.r.o. Veletrhu se letos účastnilo téměř 150 vystavovatelů z mnoha zemí světa. Ti nabízeli veškeré vybavení pro

herny, zábavní centra, hotely či místa pro využití volného času. Kromě zábavy zde byla také nabídka úklidových nebo gastronomických zařízení, různých počítačích nebo platebních strojů. Expozice se rozkládala ve všech třech halách a foyer Průmyslového paláce. Již po vstupu do budovy návštěvník spatřil ukázky nejnovějších ruletových stolů, stolních fotbalů, jukeboxů, či šachového vybavení. Nejrozsáhlejší byla expozice herních automatů. Za ní příliš nezaostávalo vystavované příslušenství k bowlingu či šipkám. Na majitele hudebních klubů čekala zvuková a světelná technika a na ty nejmladší řada skákadel a houpadel. Veškerou předváděnou techniku si mohl návštěvník na místě vyzkoušet a některé ze strojů zakoupit (s veletržní slevou). Po dobu konání výstavy organizátoři připravili četné doprovodné akce. Tradicí se již staly turnaje či exhibice v kulečnicku či šipkách.

CZECH CATHOLIC UNION

**5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127**

Fraternal Life Insurance

***Since 1879*
1-216-341-0444**

Elsie T. Malec, Secretary -Treasurer
Mary Ann Mahoney, President

Chicago Representatives

**Loretta Moravec
1-708-484-3162**

**Dolores Jacklin
1-630-968-1292**

OBJEDNEJTE SI POLITICKÝ MĚSÍČNÍK

HLASATEL

**Nejstarší česky psané noviny publikované
v Americe, mající své čtenáře
po celých USA i jinde.
Servis nezávislých komentářů,
zpravodajství a informací z ČR
a z krajského života.**

Pište si o ukázkové číslo zdarma na adresu:

**HLASATEL
2820 63rd Street
Woodridge, IL 60517**

Program nového papeže Benedikta XVI.

Promluva Svatého otce Benedikta XVI. při mši svaté při zahájení pontifikátu 24.dubna 2005

Církev je živá, protože Kristus je živý

Páni kardinálové, ctihodní bratři v biskupské a kněžské službě, vážené autority a členové diplomatické sboru, drazí bratři a sestry!

V těchto tak intenzivních dnech nás zpěvy litanií ke všem svatým doprovázely třikrát: během pohřbu našeho Svatého otce Jana Pavla II., u příležitosti vstupu kardinálů do konkláve a také dnes, kdy jsme je znovu zpívali s invokací: Tu illum adiuva, pomáhej novému nástupci sv. Petra. Pokaždé zcela zvláštním způsobem jsem pociťoval tuto zpívanou modlitbu jako velkou útěchu. Jak jsme se cítili opuštění po odchodu Jana Pavla II! Papež, který byl více než 26 let naším pastýřem a vůdcem na pouti touto dobou. Překročil práh do jiného života - a vstoupil do tajemství Boha. Ale neudělal tento krok sám. Kdo věří není nikdy sám ani v životě, ani ve smrti. V té chvíli jsme mohli vyzývat svaté všech staletí - jeho přátele, jeho bratry ve víře, tímže jsme věděli, že budou jeho živým doprovodem „na druhý břeh“, až k Boží slávě. Věděli jsme, že na něho čekali. Nyní víme, že je mezi svými a je opravdu doma.

Znovu jsme byli potěšeni při slavnostním vstupu do Konkláve, abychom zvolili toho, kterého Pán vyvolil. Jak jsme mohli poznat jeho jméno? Jak mohlo 115 biskupů, pocházejících ze všech kultur a zemí, najít toho, jemuž Pán chtěl udělit poslání svazovat a rozvazovat? Ještě jednou, my to věděli: věděli jsme, že nejsme sami, že jsme obklopeni a vedeni Božími přáteli.

A nyní v této chvíli, já slabý Boží služebník, mám na sebe vzít tento neslýchaný úkol, jenž opravdu překonává všechnu lidskou schopnost. Jak to mohu? Vy všichni, drazí přátelé, jste právě vyzývali celý zástup svatých, zastoupený některými velkými jmény dějin Boha s lidmi. Tím se také ve mně oživuje toto vědomí: nejsem sám. Nemusím nést sám to, co bych ve skutečnosti sám nikdy nemohl unést. Zástup svatých mě chrání, mě podporuje a nese mě. A vaše modlitba, drazí přátelé, vaše shovívavost, vaše láska, vaše víra a vaše naděje mě provázejí. Vždyť do společenství svatých nepatří jen velké postavy, jenž nás předešly a jejichž jména známe. My všichni jsme společenství svatých, my pokřtění ve jméno Otce, Syna a

Ducha svatého, my kteří žijeme z daru těla a krve Krista, jímž nás chce přeměnit a připodobnit sobě samému. Ano, církev je živá - toto je úchvatná zkušenost těchto dní. Právě po smutných dnech nemoci a smrti papeže se to vše ukázalo úchvatným způsobem: že církev je živá. A církev je mladá. Nese v sobě budoucnost světa a proto ukazuje také každému z nás cestu do budoucnosti. Církev je živá a my to vidíme: zakoušíme radost, kterou Vzkříšený slíbil svým. Církev je živá - ano je živá, protože Kristus je živý, protože On opravdu vstal z mrtvých. V bolesti, jež byla ve tváři Svatého otce ve dnech velikonoce, jsme nazírali tajemství utrpení Krista a zároveň se dotýkali jeho ran. Ale ve všech těch dnech jsme se mohli - v hlubokém smyslu - dotýkat Zmrtvýchvstalého. Bylo nám dáno zakoušet radost, kterou slíbil po krátkém čase temnoty, jako plod svého vzkříšení.

Církev je živá - tak zdravím s velkou radostí a vděčností vás všechny, kteří jste se zde shromáždili, ctihodní spolubratři kardinálové a vy, biskupové, milovaní kněží, jáhni, pastorální pracovníci, katecheté. Zdravím vás, řeholníci a řeholnice, svědkové proměňující přítomností Boha. Zdravím vás, věřící laikové, ponoření do velkého prostoru budování Božího království, jež je rozšířeno do celého světa, do všech oblastí života. S velikou láskou se obracím také na ty, kteří se zrodili ve svátosti křtu a nejsou ještě v plném společenství s námi; a zdravím vás, bratři hebrejského lidu, s nímž jsme spojeni velkým společným duchovním bohatstvím, jež sahá svými kořeny do neodvolatelných příslibů Boha. Nakonec mé myšlenky - téměř jako vlna, jež se šíří - letí ke všem lidem naší doby, věřícím i nevěřícím. Drazí přátelé, v této chvíli není zapotřebí, abych předložil vládní program. Nějaký rys toho, co považuji za svůj úkol, jsem mohl vyložit ve svém poselství ve středu 20. dubna. Nebudou chybět příležitosti to učinit. Mým pravým vládním programem je nekonat svou vůli, nést za svými idejemi, nýbrž naslouchat, s celou církví, slovu a vůli Pána a dát se vést Jím, aby tak On sám vedl církev v této hodině našich dějin. Místo abych vyložil program, chtěl bych se prostě pokusit o komentář dvou znamení, jímž se liturgicky reprezentuje přijetí Petrovy služby (Ministerium Petrinum). Obě znamení ostatně také přesně zrcadlí, co hlásají dnešní čtení.

První znamení je **palium**, utkané z čisté vlny, jež mi bylo vloženo na ramena. Toto pradávné znamení, jež římsí biskupové nosí od 4. století, lze považovat za obraz Kristova jha, jež biskup tohoto města, Služebník služebníků Božích, bere na svá ramena. Boží jho je Boží vůle, kterou přijímáme. A tato vůle není pro nás nějaké vnější břemeno, jež nás utiskuje a bere nám svobodu. Poznat, co chce Bůh, poznat, která je cesta života - to byla pravá radost Izraele, to byla jeho velká výsada. Toto je také naše radost: Boží vůle nás neodcizuje, očišťuje - snad také bolestně - a tak nás přivádí k tobě. Tak nesloužíme pouze Jemu, nýbrž spásu celého světa, celých dějin. Ve skutečnosti symbolismus palia je ještě konkrétnější: vlna beránka mívá představovat ztracenou ovci nebo také nemocnou nebo slabou, kterou pastýř bere na svá ramena a nese ji k vodám života. Podobenství o ztracené ovci, kterou pastýř hledá na poušti, bylo pro církevní Otce obrazem tajemství Krista a církve. Lidstvo - my

všichni - je ztracená ovce, která nenachází na poušti cestu. Boží Syn to nesnese; nemůže opustit lidstvo v tak politováníhodné situaci. Povstane, opouští slávu nebes, aby znovu našel ovečku a šel za ní, až na kříž. Bere ji na svá ramena, nese naše lidství, nese nás samé - On je dobrý pastýř, který dává svůj život za ovce. Palium říká především to, že nás všechny nese Kristus. Ale zároveň nás vybízí, abychom nesli jeden druhého. Tak se palium stává symbolem pastýřova poslání, o němž hovoří 2. čtení a evangelium.

Pastýře musí pronikat svatý neklid: není mu lhostejné, že tolik osob žije na poušti. A je tolik forem pouště. Je poušť chudoby, poušť hladu a žízně, je poušť opuštěnosti, osamění, zničené lásky. Je poušť temnoty Boha, vyprázdňení duší bez vědomí důstojnosti a cesty člověka. Vnější pouště se ve světě množí, protože vnitřní pouště se staly nedohledné. Proto už poklady země nejsou ve službě budování Boží zahrady, v níž by mohli všichni žít, ale jsou podrobeny mocím vykořisťování a zničení. Celá církev a pastýři v ní, se musí jako Kristus vydat na cestu, aby vyvedli lidi z pouště, na místo života, k přátelství s Božím Synem, k tomu, který dává život, a to život v plnosti. Symbol beránka má ještě další aspekt. Ve starobylém Východě bylo zvykem, že králové se označovali za pastýře svého lidu. Byl to obraz jejich moci, cynický obraz: národy byly pro ně jako ovce, s nimiž pastýř mohl nakládat podle libosti. Zatímco pastýř všech lidí, živý Bůh, se sám stal beránkem, postavil se na stranu beránků, těch, kteří jsou pošlapáváni a zabíjeni. Právě tak se On zjevuje jako pravý pastýř: „Já jsem dobrý pastýř... Dávám svůj život za ovce“, říká Ježíš o sobě (Jan 10,14n). Nevykupuje moc, nýbrž lásku! Toto je Boží znamení: on sám je láska. Kolikrát jen bychom chtěli, aby se Bůh ukázal mocnější, aby tvrdě zasáhl, aby potřel zlo a vytvořil lepší svět. Všechny ideologie moci se tak ospravedlňují. Ospravedlňují ničení toho, co by se mohlo stavět na odpor pokroku a osvobození lidstva. My trpíme kvůli Boží trpělivosti. A přesto všichni potřebujeme Jeho trpělivost. Bůh, který se stal Beránkem, nám říká, že svět byl spasen Ukřižovaným a ne těmi, kteří ho na kříž přibíjeli. Svět byl vykoupěn trpělivostí Boha a zničen netrpělivostí lidí.

Jeden charakteristický rys pastýře musí být - milovat lidi, kteří mu byli svěřeni, tak jako miluje Kristus, v jehož službě se nachází: „Pas mé ovce“, říká Kristus Petrovi, a mně v této chvíli. Pást to znamená milovat - a milovat, to znamená také být ochotní trpět. Milovat znamená: dávat ovčím pravé dobro, potravu Boží pravdy, Božího slova, potravu jeho přítomnosti, kterou nám dává v Nejsvětější svátosti. Drazí přátelé - v této chvíli mohou říci pouze: modlete se za mne, abych se naučil milovat Pána stále víc. Modlete se za mne, abych stále víc miloval své stáde - vás, svatou církev, každého jednotlivě a všechny společně. Modlete se za mne, abych ze strachu neutíkal před vlky. Modleme jedni za druhé, aby nás Pán nesi a my abychom se naučili nést břemena jedni druhých.

Druhé znamení, jímž je v dnešní liturgii představeno uvedení do Petrovy služby, je předání **rybářského prstenu**. O povolání Petra za pastýře lidí jsme slyšeli v evangeliu. Následuje po vyprávění o bohatém úlovku: po noci, v níž marně spouštěli síť, učedníci vidí na břehu vzkříšeného Pána. Přikazuje jim, aby se ještě vrátili k lovení ryb a hle, síť se tak naplní, že ji nedokážou vytáhnout; 153 velkých ryb: „I když jich bylo tolik, síť se neprotrhla“ (Jan 21,11). Toto vyprávění na konci pozemského života Ježíše s jeho učedníky, odpovídá úvodnímu vyprávění: také tehdy učedníci za celou noc nic nechytili: také tehdy Ježíš vyzval Šimona, aby zajel ještě jednou na jezero. A Šimon, který se ještě nejmenoval Petr, dal úchvatnou odpověď: „Mistře, na tvé slovo spustím síť!“ A hle, udělení mise

(poslání): „Neboj se! Ode dneška budeš rybářem lidí“ (Lk 5,1-11).

Také dnes je řečeno církvi a nástupcům apoštolů, aby zajel na moře dějin a spustili síť, aby získali lidi pro evangelium - pro Boha, pro Krista, pro pravý život. Otcové věnovali velmi zvláštní komentáře také tomuto jedinečnému úkolu. Říkají: pro rybu stvořenou pro vodu, znamená smrt, je-li vytažena z moře. Je vytržena ze svého životního prostředí, aby sloužila za pokrm člověku. Avšak v poslání rybáře lidí dochází k opaku. My lidé, žijeme odcizení, ve slaných vodách utrpení a smrti, v moři temnot beze světla. Síť evangelia nás vytahuje z vod smrti a donáší na jasné světlo Boha do pravého života. A je tomu právě tak - v poslání rybáře lidí, ve stopách Krista, je třeba vynést lidi ze slaného moře všech odcizení k zemi života, ke světlu Boha. A právě tak: my existujeme, abychom ukázali lidem Boha. A jen tam, kde se vidí Bůh, začíná opravdový život. Pouze když se setkáváme v Kristu s živým Bohem, poznáváme, co je život. Nejsme náhodným a nesmyslným produktem vývoje. Každý z nás je plodem Boží myšlenky. Každý z nás je chtěn, každý je milován, každý je nutný. Není nic krásnějšího, než když k nám dospěje a když nás překvapí evangelium, Kristus. Není nic krásnějšího, než poznat Ho a předávat druhým přátelství s Ním. Úkol pastýře, rybáře lidí se může často zdát namáhavý. Ale je krásný a velký protože je to konec konců služba radosti, Boží radosti, jež chce vstoupit do světa.

Chtěl bych vyzdvihnout ještě jednu věc: jak v obrazu pastýře, tak rybáře se velmi výslovně vynořuje volání po jednotě: „Mám i jiné ovce, které nejsou z tohoto ovčince. I ty musím přivést. Uslyší můj hlas a bude jedno stádo a jeden pastýř“ (Jan 10,16), říká Ježíš na konci řeči o dobrém pastýři. A vyprávění o 153 velkých rybách končí radostným zjištěním: „I když jich bylo tolik, síť se neprotrhla“ (Jan 21,11). Ach, milovaný Pane, ona se nyní protrhla! chtěli bychom říci zarmoucení. Ale ne - nesmíme být smutní. Radujme se z tvého příslibu, jež nezklame, a vykonáme co jen je možné, abychom urazili cestu k jednotě, kterou jsi příslibil. Vzpomínejme si na ni v modlitbě k Pánu jako žebráci: ano, Pane, vzpomeň si, co jsi slíbil. Učiň, ať jsme jeden pastýř a jedno stáde! Nedopust', aby se síť protrhla a pomoz nám, abychom byli služebníky jednoty!

V této chvíli se mé vzpomínky vrací ke 22. říjnu 1978, když Jan Pavel II. začal svou službu zde na náměstí svatého Petra. Ještě, ba stále mi znějí v uších jeho tehdejší slova: „Nemějte strach! Otevřete, ba dokořán rozevřete brány Kristu!“ Papež mluvil k mocným a silným světa, kteří měli strach, že by Kristus mohl odnést něco z jejich moci, kdyby ho nechali vstoupit a kdyby připustili svobodu víry. Ano, něco by jim jistě odebral: vládu korupce, pošlapávání práva, zvlů. Ale nic by neodebral, co patří ke svobodě člověka, k jeho důstojnosti, k budování spravedlivé společnosti. Papež kromě toho mluvil ke všem lidem, především k mladým. Což snad všichni nemáme nějakým způsobem strach - necháme-li Krista zcela vstoupit do svého nitra, otevřeme-li se mu naprosto - strach, že by mohl odnést něco z našeho života? Nemáme snad strach zřici se něčeho velkého, jedinečného, co dělá život tak krásný? A ještě jednou papež chtěl říci: Ne! Kdo nechá vstoupit Krista, neztrácí nic - nic - absolutně nic z toho, co činí život svobodným, krásným a velkým. Ne! Jen v tomto přátelství se otevírají dokořán brány života. Pouze v tomto přátelství se skutečně otevrou velké možnosti lidské bytosti. Pouze v tomto přátelství zakoušíme, co je krásné a co osvobozuje. Také bych dnes rád, velmi silně a s velkým přesvědčením, na základě zkušenosti dlouhého osobního života, chtěl říci vám, drazí mladí: Nemějte strach z Krista! On nic neodnímá a dává všechno. Kdo se dá Jemu, dostane stonásobně. Ano, otevřete, dokořán rozevřete brány Kristu - a najdete pravý život. Amen. *Rádío Vaticana*

V náručí Matky

Jan Pavel II. - Totus Tuus

Papež Jan Pavel II. ve Fatimě v Portugalsku
13.května 1982 rok po atentátu

Již od prvních roků pontifikátu až do posledních dnů své nemoci a smrti, v životě i v učitelském úřadě Jana Pavla II. bylo u něho vidět zcela jasně vedle aspektu christologického silnou charakteristiku mariánskou. Takový byl vždy život Svatého otce od nejčasnějších let jeho života.

Narodil se před osmdesáti pěti lety 18. května 1920 v měsíci Panny Marie. Od dětství obracel svůj pohled k Panně Marii Ustavičné pomoci, která je uctívána v jeho rodné obci Wadowice. Před tímto obrazem se modlíval během své školní docházky. Se svými rodiči navštěvoval jako poutník mariánskou svatyni v Kalvárii Zebrzydowské. V devíti letech oplakával spolu s otcem svou matku Emílii a za čtyři roky nato odchod svého bratra, lékaře, který se nakazil od svého pacienta a zemřel v mladém věku.

V básnické tvorbě svého mládí vydává svědectví o tom, že po ztrátě vlastní matky se srdce devítiletého chlapce ještě

více přimklo k Panně Marii, tak uctívané ve Wadowicích, Zebrzydowicích i na Jasné hoře v Čenstochové.

Je zachován dokument o pouti univerzitních studentů, kteří se 23. května 1943 vydali tajně pěšky na pouť ke Královně Polska, vedeni pevnou vírou v konečné historické vítězství spravedlnosti a plní naděje na blízký konec utrpení polského národa. Obnovili na Jasné hoře slib, který zde tito mladí lidé učinili v roce 1936. Mezi podpisy čteme také jméno Karol Wojtyla, Krakov, student polské literatury a jazyka na Jagelonské univerzitě. Karol byl v Čenstochové také v květnu 1942.

Krásnou dlouhou básní oslavil Karol Wojtyla Pannu Marii také u příležitosti vyhlášení dogmatu o jejím nanebevzetí v roce 1950.

K nejoblíbenějším knihám Jana Pavla II. pro modlitbu a meditaci patří již od univerzitních studií Pojednání o pravé úctě k Panně Marii od sv. Ludvíka Grigniona z Montfortu. Jako kaplan ve farnosti Negovice předčítal a vysvětloval tuto knížku věřícím během májových pobožností a později jako univerzitní spirituál seznamoval s jejím obsahem krakovské studenty. Dvě slova z této knížky Totus Tuus – Jsem celý Tvůj, která jsou výrazem úplného sebeodevzdání Ježíši rukama Panny Marie, jsou syntézou spirituality Karola Wojtyly a staly se motem jeho biskupské služby. Učinil z nich své pastorační heslo i svůj emblém, ve kterém se nachází písmeno „M“ pod ramenem kříže.

V jeho biskupské službě byla mariánská charakteristika velice jasná, krásná a hluboká, spojená vnitřně se spiritualitou christologickou. 8. března 1964, v den svého vstupu do wawelské katedrály, řekl: „Chci být spojen s ním (Kristem) v kněžství a v pastýřské službě prostřednictvím jeho Matky. Ona je velice skrytá v celém díle vykoupení a my to postupně odkrýváme, v určitém smyslu to dáváme do popředí, protože ona je

zvláštní branou, zvláštním vstupem do Kristova díla. Chci tedy vstoupit skrze ni. Již dávno jsem přesvědčen, že je obtížné proniknout do tohoto díla jinak než skrze ni. Chci tedy vstoupit skrze ni a skrze ni chci přivést také vás k dílu, které musíme společně vykonat a které má nás všechny utvářet.“

Zůstal absolutně věrný tomuto programu. Potvrdil ho s ještě větší pevností 8. května 1966 během oslav polského milénia v Krakově na Skalce za přítomnosti kardinála Wyszynského a polských biskupů. S vyznáním víry vyjádřil arcibiskup Karol Wojtyla spolu se statisícovým davem věřících svou úctu a své spojení s Ježíšovou Matkou Marií: „Ty jsi Kristus, Syn Boha živého, ty jsi Kristus, Syn Marie.“

Metropolita dále řekl: „Jak velice jsem Její, jak velice Jí patřím! Pokaždé, když myslím na církev v Krakově, na její velké aktuální bohatství, na všechny tyto farnosti, na všechny řeholní řády, na řeholní kongregace mužské a ženské, na tři velké diecézní semináře, na deset řeholních seminářů, jak by Ona neměla být patronkou naší a naší, aby všechno to bylo v Jejích rukou a pod Jejím srdcem.“

Maria ho měla celého ve svém vlastnictví. Toto pouto s Marií patřilo k jeho přirozenosti a bylo velmi intenzivní. Dával najevo své city k Marii v kázáních, když o ní často mluvil při příležitosti mariánských svátků, při korunovaci obrazů, o poutních slavnostech a při poutích. Měl ve zvyku zdůrazňovat, že Maria, když ukazuje světu Boha – Člověka, pomáhá každému, aby se obrátil ke Kristu. Je to jako mariánské charisma.

Po svém zvolení na apoštolský stolec si kardinál Wojtyla zachoval svůj znak se slovy Totus Tuus. V prvním poselství Urbi et Orbi 17. října 1978 ze Sixtinské kaple na závěr konkláve vyznal: „V tuto hodinu, pro nás strašnou a těžkou, nemůžeme udělat nic víc, než obrátit se

synovskou úctou své mysli na Pannu Marii, která vždy žije a působí jako Matka ve službě Krista a Církve, a opakovat sladká slova »Totus Tuus«, která jsme před dvaceti lety vepsali do svého srdce a do svého štítu ve chvíli naší biskupské ordinace.“

Slova „Totus Tuus“ pronesl Svatý otec mnohokrát. Po atentátu na svůj život je dal napsat do mozaiky, která představuje Marii Matku Církve a je umístěna na apoštolském paláci. Naposledy je opakovat na poliklinice Gemelli 24. února t. r. Po tracheotomické operaci napsal na listek „Totus Tuus“ a svěřil ještě jednou celý svůj život Matce Boží. Mlčenlivá katecheze nemocničního pobytu dojala celý svět.

Od počátku volby na Petrův stolec Svatý otec učil obětovat všechno Marii: Totus Tuus. Ve své encyklice Redemptoris Mater papež vysvětluje význam úkonu zasvěcení a rozvíjí nauku Církve o mateřství Panny Marie. Připomíná scénu na Kalvárii, kdy Kristus, dříve než odevzdal svou duši Bohu, svěřil svou

Matku Janovi a současně jí svěřil svého učedníka. „Zasvěcení je odpověď na lásku jedné osoby a zvláště na lásku matky“ (45).

Zasvěcení má vést k prohloubení křesťanského života s Marií jako vzorem. Když uvažujeme o její úloze v dějinách spásy, ona byla pozdvižena na vrchol dokonalosti ve slávě, ale zůstala stále s námi jako naše sestra. Je proto pro všechny zdrojem naděje, že to, co se naplnilo na ní, může se naplnit na každém, kdo věří, když dá Božímu slovu, aby proniklo a přetvořilo jeho život podle obrazu Ježíše Krista. To se naplnilo dokonale v životě Jana Pavla II.

Odešel z této země na věčnost v den Panny Marie, v první sobotu v měsíci. Vedle jeho lůžka v dohledu jeho zraku byl obraz Černé Madony a mezi modlitbami, které recitoval během posledních hodin svého pozemského života, zaznívala také slova Magnificat a Salve Regina.

Czesław Darek

L'Osservatore Romano

5. dubna 2005

Papež Jan Pavel II. na své poslední pouti v Lurdech 14 - 15. srpna 2004 při příležitosti 150. výročí vyhlášení dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie

Svatý otec Benedikt XVI. vysvětlil volbu svého jména

Papež Benedikt XVI. při své generální audienci ve středu 27. dubna 2005 na Svatopetrském náměstí ve Vatikánu vysvětlil, proč si po svém zvolení vybral jméno Benedikt XVI. Toto jméno si zvolil, protože tak chce symbolicky navázat na pontifikát papeže Benedikta XV., který vedl církev v neklidných dobách 1. světové války. „Byl opravdovým a odvážným prorokem míru, o který těžce a statečně zápasil. Nejprve když se pokoušel zamezit dramatu války a poté eliminovat její strašlivé následky. V těchto šlépějích chci pokračovat ve svém úřadu, ve službě smíření a souladu mezi lidmi. Jsem hluboce přesvědčen, že velký dar míru je především Božím darem, darem velice křehkým a vzácným, darem, který si musíme vyprošovat, chránit ho a vytvářet ho den po dni s při-

spěním každého z nás,“ zdůraznil Svatý otec. „Jméno Benedikt také připomíná výjimečnou postavu velkého otce západního mnišství - sv. Benedikta z Nursie, který je s Cyrilem a Metodějem spolupatronem Evropy. Postupné rozšíření benediktinského řádu, který založil, mělo zásadní vliv na rozšíření křesťanství na evropském kontinentu. Z tohoto důvodu je sv. Benedikt velmi uctíván v Německu a zvláště v Bavorsku, odkud pocházím. Sv. Benedikt představuje základ jednoty Evropy a významný odkaz na nevyvratitelný fakt křesťanských kořenů evropské kultury a civilizace,“ řekl papež. Na závěr se Svatý otec vyznal z toho, že prosí sv. Benedikta o pomoc, aby stejně jako on měl vždy Krista v centru všech svých myšlenek, aktivit a celého života. *Podle zpráv ČBK*

Embargo končí...

Eucharistický zázrak v blízkosti Svatého otce Jana Pavla II.

Svědectví mons. Stanisława Dziwisze

„Je to znamení, jak Boží moc překonává jakákoliv lidská schémata“, uzavírá své vyprávění mons. Stanislav Dziwisz, věrný sekretář Jana Pavla II. Sedí za stolem v černém taláru s kovovým pektórem, (nyní je už arcibiskupem). Jen kradmo zvedne oči vzhůru, když pronáší úvodní slova. Je to dosud tajená epizoda, jejímž hlavním představitelem byl bohatý, těžce nemocný Američan.

Je 15. června 2002, píše Andrea Tornielli v deníku *Il Giornale*, kdy jsme byli uvedeni s kolegou do hovorny ve 3. poschodí papežského paláce. Don Stanislav – jak mu říkají v Itálii – přichází. Začíná hovor a brzo se stáčí na eucharistii. A tu papežův sekretář s úsměvem udělá přerýv: „Chtěl bych vám vyprávět, co se stalo před několika léty“. Pak vyplýne, že to bylo v srpnu 1998: „Jeden můj známý mě žádal – pokračuje mons. Dziwisz – abych umožnil jednomu jeho příteli z Ameriky být na mši Svatého Otce. Bylo mi řečeno, že je těžce nemocný, nádor na mozku a že má tři přání: Setkat se s Janem Pavlem II., vykonat pouť do Jeruzaléma a pak se vrátit do Ameriky domů, a umřít... Je to velmi bohatý muž, cestuje v doprovodu lékaře, a ošetřovatele“. Mons. Dziwisz nechce uvést jeho jméno, asi je příliš známé. Ale pokračuje ve vyprávění: „Vzpomínám si na to dobře. Jeho tvář byla poznamenána nemocí, vlasy mu už vypadaly a dalo se vytušit, že to byl důsledek chemoterapie“.

Pozval jsem ho tedy do Castelgandolfo, na ranní mši sv. o 7. hodině, kterou pravidelně slouží Svatý Otec. Přijeli s velkým předstihem a trpělivě čekali. Jan Pavel II. tehdy ještě mohl chodit. Když jsme je vyzvali, aby vešli do kaple, byl už ponořen do modlitby před obrazem P. Marie Czenstochovské, který tam visí nad oltářem. Americký host viditelně trpí, ale je uchvácen. Plní se jeden z jeho snů. Když začal Svatý Otec rozdávat Tělo Páně – pokračuje don Stanislav – vstal i on z lavice, kde klečel a trochu vrávoravě se přiblížil k oltáři, aby přijal Tělo Páně z rukou Svatého Otce“. V té chvíli ještě mons. Dziwisz nevěděl, že není katolík, ani křesťan, nýbrž židovského původu. Pouze se mu něco nezdá, když vidí, jak se chová při přijímání. Sám si to vysvětluje bolestmi hosta. „Bylo mi divné jakési jeho zaváhání, či mírné zavrátání, když se přiblížil ke svaté hostii“, dodává don Stanislav. Vzbudilo to jeho pozornost a hned po mši svaté zašel za tím známým, který mu přivedl onoho hosta se skupinou Američanů. Tak objevil, že nemocný je židovského původu, ale spíše ateista. „Jemně jsem to vytkl svému známému a vysvětlil mu, že příslušníci jiných náboženství nemohou přijímat eucharistii“. Po mši svaté – jak to bývalo pravidelné – Jan Pavel II. osobně pozdravil všechny a tak došlo i ke krátkému rozhovoru s oním nemocným a ke stisknutí ruky; přitom mu Svatý Otec ještě levou rukou pohladil hřbet ruky. Byl to jen jemný dotyk, ale onen nemocný host se úchvatně rozzářil.

Po několika týdnech mi onen můj známý telefonoval. Nemohl skrýt nadšení, když mi sděloval: „Během několika hodin ten nebezpečný rakovinový nádor na mozku úplně zmizel. Pacienta, který se už připravoval na blízkou smrt, zaplavila taková radost, že zrušil následující etapu, cestu do Jeruzaléma a hned se

vrátil domů, aby spolu s rodinou oslavil své uzdravení“. Stal se pak velkým dobrodincem Fundace Jana Pavla II. pro Sahel (to je na pomoc podsaharským zemím trpícím velkým suchem a chudobou).

Na to se mons. Dziwisz odmlčí, sklopí zrak, jakoby ho přemáhalo dojetí, ale když se na nás podívá, nemá slzy v oku, jen se mu prodere mezi rty povzdech, doprovázený slovy: „Je to znamení, jak Boží moc překonává jakékoliv lidské schéma...“ Považuje to za Boží zázrak, který způsobil skrze eucharistii. A hned nás žádá, abychom „zatím“ o tom nikde nevykládali, ani o tom nepsali. Nyní když už papež Wojtyła není mezi námi, nyní když mladí i dospělí se dožadují jeho svatořečení a to velmi hlasitě, přicházejí ze všech stran svědectví o podivuhodných událostech, k nimž došlo na jeho přímluvu. Mnohokrát jenom doprovázel pohlazení nebo polibek či objetí slibem: „Budu se za vás modlit“. Díky tomu, že jeho smrtí skončilo embargo, dostalo se i toto malé tajemství na veřejnost. V neděli hned dva deníky tomu věnovali celou stránku, „La Stampa“ z Turína a „Il Giornale“ z Milána. Nedalo si to ujít ani zpravodajství TG5 (pátého kanálu). Ono přijímání, které podle kanonických pravidel a liturgických předpisů, nemělo být podáno, se stalo prostředkem mimořádné milosti.

Josef Koláček
Podle Rádía Vaticana

Srdečně Vás zveme na

MÁJOVOU SLAVNOST

v sobotu 21. května 2005

K. H. Mácha - MÁJ

scénická dramatizace známé básně
hraje divadelní skupina „DECH“

Taneční zábava

hraje známá skupina „GADZOVÉ“

Sál Besedního domu
2416 S. 61st Avenue, Cicero, IL

Dveře se otvírají v 7.30 hod. večer

Divadlo bude v 8.00 hod. večer

Hudba hraje od 9.15 hod. večer

*Přijďte se zasnít do poetického Máje.
Přijďte si poslechnout populární melodie a
zaspívat si oblíbené písně, zatančit si a pobavit se.
Bohaté občerstvení a nápoje budou zajištěny.
Vstup \$10.00*

Slavnostní mše svatá ke cti Panny Marie

bude v 6.30 hod. večer v kostele Panny Marie Svatohorské
2412 S. 61st Avenue, Cicero, IL 60804

duchovní skladby při mši svaté zahrají děti z rodiny Slívovy

Všechny Čechy, Moraváky a Slováky zve Česká misie v Chicagu

Bližší informace podá:

Ladislav Gajda Tel. (708) 442 9460

Fr.Dušan Hladík Tel. (708) 656 7472

Svec & Sons

Funeral Home

Owned and Operated by the Svec Family since 1915

6227 WEST CERMAK ROAD, BERWYN, IL 60402

Private Parking

(708) 484-2050

(773) 242-2027

Zde mluvíme také česky

Robert Vlach

Právní služby

1. dopravní přestupky včetně
2. jízdy v opilství
3. suspenze a revokace řidičského průkazu
4. bankroty
5. kup a prodej nemovitostí
6. rodinné záležitosti, pozůstalosti
7. emigrační záležitosti
8. trestní právo

Mluvíme česky

6904 W. Cermak Road

Berwyn, IL 60402

Tel. (708) 795 - 4400

KARLIN CLUBROOM FRIDAY NIGHTS, 2005

Dancing from 8:00 PM - Midnite

Karlin Hall and Club

5304 Fleet Ave, Cleveland, OH

For details and updates call:

216 - 883 - 4760 or 216 - 581 - 3708

May

6: FRANK MORAVCIK

13: AL MACHUSICK

20: JAM NIGHT WITH AL

27:

June

3: "FRIDAY NIGHT DANCE"

10: "KARLIN RAFFLE"

17: JAM NIGHT WITH AL

24: BOB LUBECK

*J. Marik
Sons*

Funeral Home of Berwyn

Slouží české komunitě čtyři generace

6507 W. Cermak Road, Berwyn, IL 60402

Phone: (708) 484 - 6310

Barbara Marik Baken - Director

Owned by SCI Illinois Inc.

Ty jsi naše naděje,
ty jsi naše víra,
ty jsi naše láska,
ty jsi celá naše sladkost,
ty jsi náš věčný život.
Velký a obdivuhodný Pán,
všemohoucí Bůh,
milosrdný Spasitel.

(sv. František: Chvály Boha nejvyššího)

Úmrtní oznámení

Svůj život víry, odvahy, věrnosti a lásky ke Kongregaci naplnila a do věčného domova byla Pánem pozvána naše drahá spolusestra

SM Luceta Mária Macíková OSF

bývalá generální představená Školských sester sv. Františka

Doprovázena modlitbami sester celé Kongregace, posilněna svátostí nemocných, zemřela v 81 letech a v 63. roce řeholního zasvěcení po statečně snášené nemoci v neděli 24. dubna 2005.

Na Boží volání odešla ze svého rodného Slovenska, 28. srpna 1941 složila první řeholní sliby v České provincii a začala odhodlanou službu Bohu, sestrám a bližním. Poslání generální rádkyně a generální vikářky ji zavedlo do Říma a další její poslání a politické pronásledování do provincie Pittsburgh v USA. V r. 1989 byla zvolena generální představenou, vrátila se do Říma a po 12 let Kongregaci vedla. Pomáhala hledat Boží cesty a identitu řeholního života po pádu totalitního režimu, povzbuzovala sestry k jednotě a k respektování odlišných kultur. Založila misii ve Střední Asii a podporovala rozvoj misie v Indii. Po skončení svého poslání se vrátila do České provincie, kde tiše a věrně sloužila svým spolusestrám do posledních dnů.

Za dar jejího života jsme poděkovali Eucharistickou obětí v kapli mateřince Školských sester sv. Františka v Praze - Břevnově, v pátek 29. dubna 2005.

Po obřadech jsme uložili její tělesnou schránku do kongregační hrobky na hřbitově v Praze 6 - Břevnově, kde bude očekávat slavné vzkříšení.

Pane, dej jí věčné odpočinutí.

Školské sestry sv. Františka, Radimova 33/2, 169 00 Praha 6 – Břevnov a ostatní příbuzní

Vděčná vzpomínka

19.května 2005 si připomínáme čtvrté výročí
úmrtí našeho milého duchovního Otce

Rev. Vojtěcha Jaroslava Víta OSB

Narodil se v Polici nad Metují v Čechách 2.února 1923.

V době 2.světové války vstoupil do benediktinského kláštera v Praze v Břevnově a zde 14.září 1945 složil řeholní sliby.

V roce 1946 odešel na teologická studia do Belgie, kde byl 29.července 1951 vysvěcen na kněze.

Protože se po komunistickém puči nemohl vrátit do vlasti, odešel na misie do Afriky do tehdejšího Belgického Konga.

V roce 1961 přesídlil do Spojených států amerických.

Zde působil v duchovní správě u kostela sv.Prokopa v Chicagu, později spoluzakládal středisko Velehrad v blízkosti kostela sv..Anežky České, které později přenesl do Cicera ke kostelu Panny Marie Svatohorské.

Téměř 40 let zajišťoval českou duchovní správu pro naše krajany v exilu.

Byl iniciátorem a 25 let šéfredaktorem českých novin Hlas národa.

Za svou práci v exilu byl vyznamenán prezidentem

České republiky Václavem Havlem řádem T.G. Masaryka.

Po vykonané práci odešel na zasloužený odpočinek do Prahy a při své opětovné návštěvě USA byl 19.května 2001 povolán na věčnost.

Je pochován na klášterním hřbitově benediktinského opatství sv. Prokopa v Lisle.

Vzpomínkovou mši svatou budeme za něho obětovat u Panny Marie Svatohorské v Ciceru v sobotu 14.května 2005 v 6.30 hod. večer.

Děkujeme všem, kdo si na něho v modlitbě vzpomenou s námi

Fr. Dušan Hladík a přátelé z České Misie v Chicagu

Vděčná vzpomínka

*S bolestí v srdci vzpomínáme
na naše milované rodiče*

Květoslavu a Zdeňka Svobodovi

Z rodného Československa přišli do USA se dvěma syny
v roce 1968, po okupaci země Sovětskými vojsky.

Prožili spolu 52 let šťastného manželství.

Maminka zemřela v Hot Springs 22.března 2003,
táťinek zemřel v loňském roce.

*Mše svatá za ně byla obětována v sobotu 23.dubna 2005
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

*Prosíme všechny, kdo jste je znali
o vzpomínku v modlitbě.*

Luboš Svoboda, syn s manželkou Felicií
Jaroslav Svoboda, syn s manželkou Evou
Jan, Michaela, Kathy, Elizabeth a Diana, vnoučata
Michael, vnuk s chotí Jane a pravnučka Morgan

Vroucí vzpomínka

*Neplačte, že jsem odešel,
ten klid a mír mi přejte,
jen v srdci věčnou vzpomínku
si na mne uchovejte.*

*Dne 1.května 2005 tomu byl rok,
kdy nás navždy opustil manžel, otec,
dědeček a pradědeček, pan*

Frank Třešňák

Žiješ s námi ve vzpomínkách.

Eva Třešňáková, manželka

**rodiny
Bulířova a Uhlířova**

Upřímná vzpomínka

Před rokem zemřel v Arizoně

Josef Zemek

rodák z Vlčnova

*Mše svatá za něho bude obětována
v sobotu 28.května 2005 v 6.30 večer
v kostele Panny Marie Svatohorské v Ciceru.*

Děkuji všem kdo si na něj vzpomenou v modlitbě.

Přítel

Společnost pro Vědy a Umění (SVU) Chicago

**Srdečně zve své členy a přátele na schůzku
v pátek 20.května 2005 v 6.30 hodin večer
v budově MidAmerica Bank (4. patro)
5900 W. Cermak Rd. Cicero**

Námět večera:

VÍTEJ JARO VOICES OF SPRING

V nově nastudovaném pásmu uvidíte krásné barevné
záběry rozkvetlé jarní přírody, uslyšíte výběr hudebních
záznamů jakož i sladké mluvené slovo naší mateřštiny
opěvující tu milostnou dobu jarní. To vše v podání reci-
tátorek Věry Rokničové a Vladi Williamsové za spolu-
práce členů výboru SVU Tony Jandáčka a Evy Folke.

**Přijďte se všichni alespoň nachvilku ponořit
do hloubky kouzelného jara.**

Dobrovolný dar \$3.00

Věra Rokničová, Jednatelka SVU Chicago

1. Česko-slovenská tv v USA

vysílající již od 4. ledna 2004

každou **neděli**

11 a.m. - 12 p.m.

repríza **pátek**

7 p.m. - 8 p.m.

jen v českém

a slovenském jazyce,

na programu

48 WFBT

(který chytíte pouze na obyčejnou anténu).

STOJÍ ZA ZAZNAMENÁNÍ

K vysílání televize EURO TV

Příjemné překvapení přichystala v minulých týdnech pro své diváky 1. krajanská televize vysílající od 4. ledna 2004 v Chicagu v českém a slovenském jazyce

- EURO TV, kanál 48 (WFBT) -

uvedením tří rozsáhlých reportáží: o úmrtí papeže Jana Pavla II., na to navazující obšírné zhodnocení života i práce tohoto tak oblíbeného Svatého Otce v celém světě zdejší českým misionářem Dp. Dušanem Hladíkem a konečně seznámením diváků s osobností nového papeže Benedikta XVI. Reportéři - Vlasta, Marian a Peter - se zhostili tohoto úkolu na výbornou. Mají v sobě totiž tu pravou novinářskou schopnost rozpoznat, co je důležité, a pak vhodně, vkusně a citlivě dokázat to divákům podat. Je třeba jim za to poděkovat. A také je podpořit v jejich práci pro zdejší krajanskou komunitu v celé chicagské oblasti tím, že budeme jejich vysílání sledovat. A jistě také hodnotit! EURO TV (kanál 48) vysílá každou neděli v 11 hod. dopoledne a opakování programu další pátek v 7 hod. večer! Stanici 48 lze chytit jen na obyčejnou anténu! Na internetu ji naleznete na www.eurotv.us. Více informací získáte na (773) 510 5187 (Vlasta) nebo (773) 727 5321 (Marian). V rozhovorech můžete přijít s náměty nebo s kritikou, hlavně ale věcnou. A nenechte si ujít znovu uváděnou reportáž Vlasty a Mariana o cestování po západě USA. Od neděle 15. května t.r. a to na přání mnoha diváků! Opravdu kvalitní a efektivní novinářská práce!

Eda Vedral, šerif, T.O. Dálava - Chicago

Sourozenci Slívovi

Vás srdečně zvou
na koncert vážné hudby

**V sobotu,
11. června 2005 v 7:30 večer**

v kostele P. Marie Svatohorské

2412 S. 61st Ave., Cicero, IL

Na programu bude hudba

A. Dvořáka:

Americký kvartet

2 Biblické písně

Klid

Také hudba dalších skladatelů:

Bacha

Paganiniho

Corelliho

Vstupné je dobrovolné a výtěžek
bude použit na rekonstrukci domu
České Misie v Ciceru.

**VCELKA DRAMATIC SOCIETY
OF
SOKOL GREATER CLEVELAND
4939 BROADWAY AVENUE
CLEVELAND, OHIO 44127**

Invites you to step back in time and enjoy a play as you would have many years ago in Historic Bohemian National Hall

**VCELKA DRAMATIC SOCIETY
proudly
PRESENTS**

"GETTING STEPHAN'S GOAT"

A nostalgic glimpse of village life in a Bohemian village at the turn of the 20th century, when the times were simple and innocent.

**TRANSLATED INTO ENGLISH FROM OUR LARGE
COLLECTION OF CZECH PLAYS**

TWO PERFORMANCES
SATURDAY, MAY 14, 2005 at 7:30 PM
and
SUNDAY, MAY 15, 2005 at 3PM
DONATION PLAY \$6.00

SOKOL SUNDAY DINNER SERVED BEFORE THE PERFORMANCE

COME AND ENJOY A CZECH DINNER AND A CZECH PLAY (in English)

MENU:
Roast Pork Steaks, Sokol Dumplings, Sauerkraut, Strudel and Coffee

DONATION: Dinner and Play Package \$15.00

SERVED FROM 1PM to 2:30PM CASH BAR

RESERVATIONS REQUIRED CALL: 216-662-6130

PRODÁM AUTOMOBIL

„96“ Green

FORD EXPLORER XLT

90,000 Miles

Asking \$ 6,500,- or best offer

Running Boards

Cassette

AC

Power Seats

Power Windows/Locks

Am/Fm

Jan Chrobák

630 - 443 9664

CZECH RADIO SCHEDULE

for the Cleveland Area

WERE 1300 AM

Saturdays 2.00 - 3.00 p.m.

Host: Frank Moravcik

Sundays 1.00 - 3.00 p.m.

Host: Joe Kocab

Jerry Jiráček

Vás zve k poslechu hudby z naší vlasti

na rádiové stanici 1450 AM

v neděli v 9.00 am

a v úterý a ve čtvrtek v 9.30 pm

Hledáme domácí pečovatele

(caregiver) mluvící česky a anglicky
starat se o staré manžele a domácnost
na venkově v oblasti New York.

Řidičský průkaz nutný.

Je třeba se k nám přestěhovat.

Nabízíme dobrý plat s ubytováním.

Volejte tel.: 413 - 582 0466

**Hledá se pečovatelka na 24 hodin
pro starší paní - neděle volné.**

Volejte Bob 630 - 910 1993

Caretaker wanted

for lady, live in. Sundays off.

Call Bob 630 - 910 1993

POČÍTAČOVÉ SLUŽBY

POTŘEBUJETE

zrychlit nebo rozšířit svůj počítač?
zbavit se internetových reklam a virů?
připojit další počítač k Internetu?
převést video z kamery na DVD?
Nebo jen něco opravit...?

Volejte Marka:

773 - 501 2001

pcmark773@comcast.net

George W. Bush

Představitel dynamismu křesťanů v USA

Od samého začátku existence Spojených států sehrávají křesťanské hodnoty a evangelium rozhodující roli při formování demokracie a zásad vzájemného soužití.

Když přijedou Evropané do Spojených států, je pro ně největším překvapením religiozita Američanů. Průzkumy potvrzují, že 90% obyvatelstva se přiznává k víře v Boha a 82% věří, že Ježíš Kristus je Bůh. Každou neděli se více než třetina obyvatelstva účastní bohoslužeb. Liberální, levicové a nihilistické názory (podporující potraty, homosexualitu, eutanazii a antikoncepci) převládají jen u části obyvatelstva a v kruzích novinářů, zpěváků a herců a producentů z Hollywoodu.

Přes masovou propagandu proti volbě G. W. Bushe na místo prezidenta USA věřící Američané se jednoznačně vyslovili pro člověka, pro kterého víra v Krista představuje největší životní hodnotu.

V průběhu televizní debaty kandidátů republikánské strany na úřad prezidenta 13. prosince 1999 ve státě Iowa překvapil George W. Bush svým vystoupením celý svět. Moderátor položil kandidátům otázku: *S jakým filozofem – myslitelem se nejvíce identifikuješ a proč?*

Když přišla řada na Bushe, odpověděl bez váhání: *S Ježíšem Kristem, a po chvíli dodal: Protože změnil moje srdce. Touto odpovědí byli všichni šokováni. Moderátor se ptal dále: Myslím, že diváci by se chtěli dovědět něco více, jmenovitě jakým způsobem on změnil tvoje srdce? – To je těžké vysvětlit – odpověděl Bush, ale když odevzdáš své srdce a život Ježíši Kristu a přijmeš ho za svého Spasitele, on změní tvoje srdce a tvůj život. A právě to se stalo se mnou.*

Pro politické pozorovatele se takové prohlášení rovnalo politické sebevraždě. Ale prognózy se nepotvrdily. Velká část americké společnosti přijala s uznáním a obdivem Bushovo vyznání víry stejně jako jeho postoj k potratům, eutanazii a homosexuálním svazkům. Nic nebylo

platné ani hysterické pobouření levicových politiků a médií, která proti němu spustila masovou kampaň. Američané zvolili Bushe jako 43. a 44. prezidenta Spojených států, protože mají důvěru k člověku, pro kterého víra a modlitba představují nedílnou součást jeho života. Můžeme odmítat válku v Iráku, ale jedno je nesporné, že současný prezident USA je autenticky věřícím člověkem a modlícím se křesťanem, který se snaží ve svých rozhodnutích řídit zásadami evangelia.

Člověk modlitby

Jako prezident největší světové mocnosti hovoří George W. Bush při nejrušnějších příležitostech o víře s upřímností a přesvědčením způsobem, se kterým jsme se dosud málo setkávali. Mluví tak při veřejných vystoupeních a bez ostychu mluví o své víře v Ježíše Krista, o hodnotě a ceně modlitby, o Boží prozřetelnosti a o křesťanských kořenech Ameriky.

Mnohokrát dal na srozuměnou, že **zdrojem jeho síly a inspirace při přijímání rozhodnutí je kontakt s Bohem v modlitbě.** V interview pro *Fox News* prezident řekl: *Modlím se každý den a modlím se na různých místech. To znamená, že se modlím ve své kanceláři, v ložnici... Mnoho se modlím tak, jak mě inspiruje a vede Duch Svatý. Víra je nedílnou součástí mého života.*

Když jednou vstoupil kurýr do prezidentské kanceláře, aby předal osobně důležitou zasilku, byl velice udiven, když našel prezidenta, jak se modlí a leží přitom na zemi v úplné oddanosti a pokoře před Bohem.

Bushovi spolupracovníci zdůrazňují jeho velkou sebekázeň. Každý prezidentský den je tak naplánovaný, aby v něm byl čas na práci, modlitbu i odpočinek. Kromě každodenní osobní modlitby najde si Bush čas k četbě Písma svatého. Bibli si rozdělil na 365 úryvků a každý den přečte jeden z nich. Tak během roku přečte celé Písmo. V době

odpočinku uběhne každý den 3 mile. Všichni shodně tvrdí, že se vyznačuje rozhodným charakterem, ale současně příjemnými a radostnými způsoby.

Korespondent BBC ve Washingtonu Justin Webb referoval z Bílého domu: *Nikdo netráví tolik času modlitbou jako G. W. Bush. I u pracovníků Bílého domu je možno objevit ducha modlitby. Každý den je možno potkat na chodbách úředníky, kteří nosí u sebe Bibli. Tento postoj natolik inspiroval pracovníky Bílého domu, že spontánně vznikly v různých odděleních modlitební skupiny, které se scházejí každý týden k společné modlitbě. Takových setkání se účastní na 200 pracovníků. Schůze Bushova kabinetu vždy začínají modlitbou, kterou vede nejčastěji sekretář. Nejbližší spolupracovníci prezidenta, jako John Ascroft, Condoliza Rice či Don Evans, sekretář pro obchod, jsou lidmi hluboké víry.*

Prezidentova úcta k lidskému životu od okamžiku početí až do přirozené smrti, jeho výzvy k soucitu a k pomoci potřebným a také vděčnost za modlitbu na jeho úmysl oživily v americké společnosti vzájemnou solidaritu, ducha modlitby a víru v Boží prozřetelnost.

Bush mnohokrát zdůraznil důležitost modlitby pro dějiny celého národa: *Naše země byla založena velkými a moudrými lidmi, kteří byli zběhlí v jazyku pokory, chvály i prosby. V celých našich dějinách jsme se při ohrožení utíkali k modlitbě. Naše země byla uchráněna od mnoha nebezpečí, zla a bludů díky modlitbě* (Presidential Prayer Breakfast 2001).

Jindy řekl: *Doufáme v Boha vždy, protože je naším útočištěm a silou, vždy přítomnou pomocí v době zkoušky. Věříme, že bdí nad naším životem a naším národem. Vkládáme do něho nadále všechnu svou důvěru* (31. srpna 2002).

Nebojte se věřících osob

Prezident Bush se svým postojem a výroky snaží přesvědčit všechny, kdo se obávají vlivu věřících osob, že jejich strach je neodůvodněný. V rozhovoru

pro *Ladies Home Journal* řekl: *Věřících osob se nemusíte obávat. Bible vyzývá k lásce, odpuštění a soucitu... Právě tyto hodnoty jsou základem mé politiky ve vztahu k AIDS a jiným problémům.*

Incident na počátku své první kadence Bush ustanovil Kancelář iniciativ opírajících se o víru (Faith-Based Initiatives). Tím způsobem zaangažoval ke společné práci různé charitativní a jiné náboženské skupiny, které se zabývají řešením sociálních problémů, jako jsou chudoba, narkomanie, alkoholismus, pornografie a těhotenství nezletilých, AIDS a nakažlivé pohlavní nemoci. Federální úřad chrání, koordinuje a finančně podporuje všechny církevní organizace, které se angažují v oblasti různých sociálních problémů.

George Bush je přesvědčen, že nejlepší vládní programy proti sociální patologii jsou předem odsouzeny k nezdaru, pokud těsně nespolupracují s církvemi, náboženskými a nevládními organizacemi. Aby program byl účinný, musí změnit postoje lidí, a to samotné projekty a zákony nedokážou. *Kdyby zákony samy způsobily, že se lidé změní a začnou se milovat, ihned bych je podepsal,* řekl Bush. *Kdyby to záleželo pouze na množství prostředků, ihned bychom schválili takový „rozpočet lásky“, ale pravda je taková, že láska se rodí v lidských srdcích.* Prezident je přesvědčen, že pouze tehdy, když se otevřou Bohu vírou a modlitbou, mohou lidé změnit svůj život. Nezastupitelnou roli v tom sehrává duchovenstvo a věřící lidé. Vláda má povinnost je podporovat a chránit jejich náboženskou a sociální činnost.

Na setkání s představiteli charitativních akcí 15. května 2003 prezident řekl: *List sv. Jakuba nám připomíná, že víra bez skutků je mrtvá. Tím, že miluješ bližního, jak bys sám chtěl být milován, dokazuješ každý den, že tvoje víra je živá. Skutky a modlitbou jste vytvořili vlastní armádu soucitu. Životem z víry přinášíte naději těm, kteří ji nejvíce potřebují...*

Bush vyčlenil značné finanční prostředky na podporu hnutí mládeže, která propagují mezi mladými lidmi předmanželskou čistotu. Současně zadržel dotace pro organizace podporující umělou antikoncepci.

V červnu 2003 odejel Bush do Ugandy, kde vládní program sexuální zdrženlivosti před manželstvím vedl k radikálnímu poklesu onemocnění AIDS. Prezident Bush oznámil, že určil 15 miliard dolarů pro africké země na boj proti AIDS. *Věřím, že Bůh nás vyzývá k činnosti. Jsme odpovědní za to, abychom pomáhali bližním, kteří jsou v nouzi, bratrům a sestrám v krizi,* řekl prezident při té příležitosti.

Cesta víry

Cesta ke zralosti víry je pro George W. Bushe dlouhý a namáhavý proces. Sám potvrdil, že nejdůležitějším zdrojem jeho víry byla atmosféra hluboké vzájemné lásky, která panovala v rodinném domě. Prarodiče Dorothy a Prescott Bushovi a rodiče Barbara a George W. H. Bush byli lidmi hluboce náboženskými, denně se modlili a pravidelně chodili do kostela. Učili své vnuky a děti, aby se vystríhali egoismu a milovali

všechny lidi bez ohledu na jejich vzhled, postavení a původ.

George W. Bush se narodil 12. června 1946. V prvních letech manželství neměli jeho rodiče lehké podmínky, obývali byt, kde se o koupelnu museli dělit s jednou matkou a dcerou, které se živily prostitucí. George Bush byl ministrantem a velmi rád posluhoval v episkopálním kostele sv. Martina v Houstonu. Střední školu absolvoval v r. 1964 v Andoveru. Prezident měl jednu sestru a tři bratry. John je v současnosti guvernérem na Floridě a před několika lety konvertoval do katolické církve. Jedna sestra mu zemřela ve čtyřech letech na leukémii. Především rodiče zaseli svým dětem do srdce semeno víry v Boha svým příkladem vzájemné lásky. George napsal: *Maminka a tatínek nás vždy milovali, bez vzruchu a bez ptaní. Mluvili o své lásce a žili ji každý den.*

George začal univerzitní studium v Yale. V době studia prožil krizi víry.

Štřel se s knězem a přestal chodit do kostela. Nerozloučil se však s Bibli. Byl mezi kolegy velmi oblíbený, miloval sport, byl oblíbený u děvčat, ale holdoval alkoholu. V roce 1968 vstoupil jako dobrovolník k vojenskému letectví. S velmi dobrým výsledkem ukončil pilotní školu a létal dva roky na armádní stíhačce.

V roce 1977 poznal Lauru Welchovou. Po třech měsících známosti měli v metodistickém kostele v Milandu svatbu. V té době George požívá nadměrně alkohol, silně kouří a je vulgární. Zlomem v jeho životě bylo setkání s potulným misionářem Arturem Blessitem. Nema-lou rolí sehrála rovněž rozmluva s kazatelem Billem Grahamem. Od té doby začíná Bush v každodenní modlitbě navazovat styk s Kristem. Touží ho poznávat a jít v jeho šlépějích. Vytrvalá modlitba a četba Pisma svatého a náboženských knih otevírá jeho srdce působení Ducha Svátého. Tak se dokonává proces duchovní proměny, prohloubení víry a připodobnění ke Kristu. V červnu 1986 se rozhodne skoncovat zcela s alkoholem a po několika letech i s kouřením. Těmto rozhodnutím zůstává dodnes věrný.

V té době se Bush začíná řídit zásadou, že křesťan musí vždy přinášet pomoc potřebným. Začal tedy aktivně působit v charitativních náboženských sdruženích. V roce 1988 byl jeho otec zvolen prezidentem USA. Během volební kampaně se o něho začala zajímat členka štábu, mladá a velmi atraktivní žena. Její návrhy odmítl Bush tak rozhodně, že se cítila uražena. Postěžovala si jednomu prominentnímu politikovi, že s ní bylo nelaskavě jednáno. George odpověděl: *Mám svou ženu, a proto o ni nemám zájem. To je dobře, že se zlobí. Nejdůležitější je, že pochopila můj vzkaz.*

George Bush se rozhodl v roce 1993 kandidovat na guvernéra Texasu. Toužil totiž vyvolat kulturní změnu, že osobní svoboda je svázaná také s osobní odpovědností. Chtěl zachránit mladé pokolení a naučit ho, že láska a osobní kázeň jdou ruku v ruce. S převahou zvítězil ve volbách v roce 1994 a stal se guvernérem Texasu. Za svůj program si zvolil službu lidem a za heslo text z 1. listu sv. Pavla Korintánům: *At' se na vás každý dívá jako na Kristovy služebníky... Když někdo něco spravuje, žádá se od něho,*

aby byl spolehlivý (4,1–2). V době svého úřadování ve spolupráci s církevními jednotami uváděl v život program prevence a boje s narkomanií, rehabilitace vězňů a omezení potratů.

I v druhé kadenci jasně zvítězil. Během bohoslužby v roce 1999 začíná cítit, že se má ucházet o úřad prezidenta Spojených států. Z té doby pochází jeho promluva o víře:

Víra je základem našeho života. Dává nám ducha a srdce, které ovlivňují všechno, co děláme. Ukazuje nám cíl napravování omylů, chrání rodinu a vychovává děti, protože je učí hierarchii hodnot. Víra formuje svědomí, abychom byli uctívi také tehdy, když nás nikdo nesleduje. Víra mění způsob života lidí. Víím to z vlastní zkušenosti, protože ona změnila můj život.

George Bush po vyhraných volbách na prezidentský úřad potvrdil, že pokládá svůj politický život za cestu víry: *Nemohl bych řídit stát, kdybych nevěřil v Boží plány, které překračují všechny lidské záměry.*

Znamení odporu

Pro většinu Američanů se postava víry jejich prezidenta stala zdrojem povzbuzení a inspirace. Jsou však i takoví, pro které je důvodem nespokojenosti a dokonce zlomyslné kritiky. Evropští novináři opakovaně napsali, že Bush má obsesi v oblasti náboženství, že se dívá na politiku teologickými brýlemi.

Pro propagandy morálního nihilismu v Evropě se stal prezident, který hájí křesťanské hodnoty a vystupuje proti potratům, eutanazii a homosexuálním svazkům, obzvláště nepohodlný. Stal se ještě více nebezpečný, když se vyslovil pro úplný zákaz potratů a pro zápis do ústavy, že manželství je Bohem ustanovené spojení muže a ženy. Před posledními prezidentskými volbami rozpoutala levicová ateistická média hysterickou kampaň proti Bushovi. The Guardian den před volbami přinesl článek Charlieho Brokera, ve kterém bezmála vyzýval k odstranění G. W. Bushe. Napsal: *2. listopadu se bude celý civilizovaný svět modlit, aby Bush prohrál. Pravděpodobně ale stejně vyhraje a vyřeší tak navždy otázku, že Bůh neexistuje. Svět propadne na další čtyři roky do idiotismu, arogance a bezuzdné krveží-*

znivosti. Pak uvádí jména tři prezidentských vrahů v USA a dodává: *Kde jste, když vás tak potřebujeme?* (Citováno podle: Krystyna Grzybiwska. Nie wystarczy dobrobyt, Rzeczpospolita 17.11. 2004)

Tato výzva k politické vraždě se nesetkala s ohlasem u zastánců pokroku a demokracie, která je pohroužena do oparu nihilismu v „civilizované“ Evropě.

V červnu 2001 se Bush setkal s ruským prezidentem Putinem a během rozhovoru se neopomenul dotknout otázky víry. Putin se při té příležitosti svěřil Bushovi, že stále nosí pravoslavný kříž, který mu dala jeho matka. Vyprávěl zajímavý příběh, který se ke kříži pojí. V kanceláři Putina propukl požár a zničil většinu jeho osobních věcí. Putin poručil hasičům, aby se vrátili do zničené kanceláře a našli tam jeho kříž. Podařilo se to a Putin ho od té doby nosí na krku. Bush to komentoval větou... *Jsi tedy blízko života věčného.*

Po barbarském útoku 11.zář 2001 Bush spontánně citoval Písmo svaté: *Nedej se přemoci zlem, ale přemáhěj zlo dobrem* (Řím 12,21). Řekl mimo jiné: *Boží znamení nejsou vždy taková, jak je očekáváme. Z této tragédie jsem se poučil, že Boží plány nejsou vždy plány našimi. Bůh nás ovšem ujišťuje: „V tom všem skvěle vítězíme skrze toho, který si nás zamiloval. A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nás nemůže odloučit od Boží lásky v Ježíši Kristu našem Pánu“* (Řím 8,37–39).

Později v této souvislosti řekl: *Víme, že utrpení je dočasné a naděje věčná. Víra nás učí pokoře a skrze pokoru toleranci. Když jsme v sobě poznali Boží obraz, musíme ho rozpoznávat v každé lidské bytosti. (...) Víra nám neslibuje, že nebude utrpení, ale slibuje nám přítomnost lásky. Pak můžeme být při každém kroku klidní, protože víme, že utrpení posiluje vytrvalost a vytrvalost tvoří charakter, rodí naději, která nemůže zklamat* (7. února 2002).

Toto vyznání víry je povzbuzením pro všechny křesťany v Evropě, aby neustupovali nihilistům a ateistům, ale bránili své drahocenné křesťanské dědictví.

Mieczysław Piotrowski
Miłujcie się 1/2005

KAMÍNKY

Čtení na pokračování

Osud dětské nemocnice a sirotčince v Malaze

V dětské nemocnici v Malaze bylo 126 dětí, v sirotčinci 80. V obou ústavech bylo celkem 40 ošetřovatelek. Sirotčinec a nemocnice byly řízeny a spravovány národními a katolickými ženskými spolky. V nemocnici byly v první řadě děti nejchudších rodičů a byla jim poskytována mimořádná péče. V sirotčinci byli sirotci, polosirotci a děti, které vůbec neznaly rodiče. Ženy věnovaly těmto institucím nejen peníze a různé dary, ale každá z nich se obětovala pro děti denně ba i v noci několik hodin. Všechno bylo věnováno této pravé humánní instituci, aby bylo pomoci dětem, aby z nich vyrůstli praví synové a dcery Španělska.

Poněvadž správu těchto institucí vedly národní a katolické ženy, byly tyto instituce výrokem bestialních barbarů odsouzeny ke zničení a děti i opatrovnice k smrti. Jaká byla vina těchto dětí? Že byly v těchto institucích? O ně nedbala žádná organizace socialistická, komunistická ani anarchistická. Aby byl bestialní teror omluven, komunisté často inspirovali provokace. „Aby byl vydán spravedlivý rozsudek lidového tribunálu.“ Rudí byli pány Malagy od vypuknutí občanské války, s Midlinem v čele. Midlin několikrát posílal rudé milicionáře, aby tyto instituce „likvidovali“, samozřejmě po bolševicku. Rudí, kteří měli ještě lidský cit, neposlušali rozkazu Midlina a odvolávali se na to, že většina jsou děti proletářů. A že tedy nic nevádí, řídí-li tyto instituce fašistické ženy.

Ale Midlin přece provedl d'ábelský plán. Poslal do sirotčince svého důvěrníka, aby ze sirotčince hodil pumu na oddíl milicionářů, kteří půjdou kolem. Provokace byla dobře připravena. Puma byla hozena, několik milicionářů bylo zabito a zraněno. Za podlou Midlinovu provokaci musela zaplatit celá instituce životy dětí i ošetřovatelek. Lidový tribunál, za předsednictví Midlina, vydal rozkaz nemocnici a sirotčince zapálit a všechno živé usmrtit. Děti také, neboť jsou vychované ve fašistickém duchu a proletariát by z nich žádnou potěchu neměl.

Oddíl opilých rudých milicionářů vtrhl v noci do nemocnice a sirotčince a jako šílení vrhli se na nešťastné děti. Většina jich byla ve stáří mezi jedním až třemi roky. Chytali je za nohy a vši silou tloukli jimi o zed'. Nebylo-li dítě mrtvé, jistě bylo zmrzačené. V nemocnici i sirotčinci nastala hrozná bartolomějská noc. Ošetřovatelky z hořejších 6 poschodí, braly spící děti, aby je zachránily od hrozné smrti, utíkaly s nimi chodbami. První ošetřovatelky, které s dětmi při útěku narazily na milicionáře, byly zavražděny i s dětmi. Další ošetřovatelky, když tu hrůzu spatřily, utíkaly bez rozmyslu

zpět do poschodí a za nimi rudí milicionáři. Každá dopadená ošetřovatelka i děti, které se chtěly zachránit, byly bestialním způsobem zavražděny. Které zůstaly a nevěděly si jiné pomoci, skákaly s dětmi z okna. Pokud se nezabily, byly zabity rudými milicionáři. Některé děti se ukryly ve skříních nebo pod lůžky a myslely, že se snad tak zachrání.

V jednom pokoji v dolním patře, kde byly železné dveře a v oknech mřížce, se zachránilo šestnáct dětí a tři ošetřovatelky. Dveře zavřely a myslely, že v tomto pokoji jsou uchráněny. Rudé bestie však přinesly do chodby kádě benzínu, vylily benzin na zem a košťaty vmetly do pokoje, ve kterém byly děti a ošetřovatelky. Z druhých kádí nosily benzin ve vědrech do vyšších poschodí. Pak zapálily hadry a vhodily do zavřeného pokoje a několik zapálených hadrů též do prvního poschodí. Za několik vteřin hořela celá nemocnice, sirotčinec a v nich hořely živé děti a ošetřovatelky, které nebyly zavražděny.

Takový byl teror v Malaze. 200 chrámů (jsou to všechny, které v Malaze byly) bylo zničeno a vypleněno, všichni kněží a řeholníci zavražděni. Ani jediný kněz a řeholník z provincie nezůstal na živu. Ve druhých městech byl též teror. Nezůstal ani jediný kostel, ani jeden kněz.

Teror v Toledu

Před pádem Toleda vyvezli 80 zatčených kněží na dvou továrních autech. Ježto most byl pumou z letadla rozbit a auta se nemohla přes něj dostat, rozhodli rudí, že jednoduše s kněžími skončují. Přistoupili k nejhroznějšímu tyranství. Všechny 80 živých kněží přivázali k autům, polili benzinem a zapálili. Tak skončily nešťastné oběti. Poslední vlak, který odjížděl z Toleda s vězni, nemohl odejet proto, že železniční most byl zničen. Aby se zatčení nemohli dostat k Francově armádě, byli všichni strojními puškami postřeleni, někteří byli raněni lehce, jiní těžce. Celý vlak byl po té spálen a nešťastní ranění shořeli a bylo jich 1200.

V Toledu reprezentovala „demokratickou Španělskou vládu“ Sára Sapočniková. V toledské nemocnici bylo dospělých osob přes 300 a dětí 150. Poněvadž národní armáda byla vzdálena od Toleda 3 km, předsedkyně revolučního tribunálu, Sára Sapočniková, rozhodla zastřelit těch 300 osob, aby jich generál Franco po uzdravení nepoužil ve svých službách. 150 dětí rozkázala odvézt do „bezpečného“ Španělska, prý proto, že rudé Španělsko bude potřebovat dobré pracovníky a těmi prý budou ty malé děti. Dají se vychovat v duchu „komunistickém“, třebaže pocházejí z rodin fašistických. Tak děti, bez ohledu na to, že byly nemocné a měly horečku, byly strženy z lůžek, obléknuty a čekaly na auto, které je mělo odvézt. Bohužel, ani jedno nedorazilo. Byl už nejvyšší čas, aby rudí hodnostáři z Toleda zmizeli, neboť každou hodinu mohli přijít „fašisté“.

Armáda generalisima Franca postoupila už do předměstí Toleda, v městě byla veliká panika, rudí prchají, auta nemohla vyvézt děti z nemocnice. Proto Sapočniková rozhodla, že děti nesmějí být ponechány generálu Francovi, aby z nich nebyli fašisté a „demokracie rudého Španělska v první

řadě pečuje o děti“. Sára dala rozkaz zastřelit všechny děti. Děti byly vyzvány, aby se vrátily do svých pokojů a tam že dostanou snídani. Poněvadž byly bez snídaně, těšily se hladové děti na jídlo. Každé z nich chtělo, aby dostalo první, mají hlad, ale nikdo nic nenesl. Děti čekají. Najednou přijdou kati! Děti se radují, ale nevidí snídaně. Dívají se na ty lidi svýma dobrýma očima. **Neznají, co jsou komunisti**, smějí se na ně a ptají se, kdy dostanou snídani, kdy pojedou jak daleko pojedou? Dveře se otevřely, vpadla Sapočnicková s revolverem v ruce a vykřikla: „**Nenecháme děti fašistům, nechť se Franco těší mrtvolami.**“

Děti nerozumějí, nevidí v této ženě svou smrt! Některé k ní přiběhly a ptají se, kdy už dostanou snídani a kdy pojedou? Dostaly odpověď: „Pryč ode mě, stát uprostřed a ani se nehnout z místa!“ Děti uposlechny, stojí ve středu a nevědí proč? Čekají. Nejedno se i zasměje ... Slyší křik! Ani jedno nesmí zůstat živé! Zastřelit! Ihned! Neboť Franco je za zády. Starší děti už porozuměly všemu, neboť ony viděly smrt! Nastal ohromný křik a pláč, dětský hysterický pláč. Padají na kolena, některé líbají katům nohy, prosí o milost, o život. Jiné volají své matky, aby je zachránily. Rvou si vlasy, křičí, vzývají Boha. Volají své matky: „Maminko, maminko, chraň, vysvobod', maminko, maminko...!“ **Výstřely přervaly symfonii dětské tragedie.** Dětská srdce přestala bít, jejich mladý život byl přerván. Dnes v neznámých hrobech odpočívají mali hrdinové Španělska, oběti zvířecího komunismu.

Tak volalo i moje nešťastné dítě, když ho vzali rudí katani. Také volalo: „Maminko, osvobod' mě!“ neboť vidělo smrt. Matka nemohla pomoci, nemohla mu zachránit život. **Dítě bylo vyhozeno oknem se čtvrtého poschodí, srdce matky nenechalo odejít svému dítěti samotnému v daleký svět.** Srdce matky, které tak ohromně milovalo své dítě, přestalo bít v okamžiku, kdy přestalo bít srdéčko dítěte.

Ve většině případů, před ústupem rudé armády, všichni zatčení a nevinní lidé bez ohledu na to, kolik jich tam bylo, byli v poslední hodině zavražděni. Takové pustošení, takovou hrůzu a tak úžasnou smrt nechávali rudí po sobě. Tak v katolickém Španělsku, které ovládli rudí, nenačnete ani kostela, ani kněze, nekonají se bohoslužby a proto lid tím více cítí svou úžasnou tragedii.

Na kongresu anarchistických a komunistických syndikátů v Barceloně prohlásili emisáři III. internacionály: „**Problém Španělska jsme rozřešili, když jsme zapálili kostely, zavraždili kněze.** Tím jsme otevřeli sobě cestu do celého Španělska.“ Za dobu 7 měsíců bylo zavražděno 27 biskupů, 8.300 kněží, přes 4.000 řeholníků a řeholnic.

V Leridě nebylo lépe

Po té hrůze nastoupila druhá etapa v Leridě. (Provinciální město v jižní Katalánii.) Nebudu líčit hrůzy, kterých se rudí dopouštěli na ženách, můžete si je však představit. **Vypravovat o tom, neměl bych síly.**

Na cestě do nového vězení v tomto městě, viděli jsme před kostelem za nohy pověšeného kněze, oblečeného v liturgických šatech s **urřiznutou hlavou.** Na prsou měl za-

věšený nápis: „**Za nalezení mé hlavy udílí papež 300 dní odpustků. A cestovní pasy do Říma vydává revoluční tribunál.**“ Takové rouhání!

Dále bylo několik mrtvol bez hlav s nápisem: „**Pro fašismus jsme až hlavy ztratili.**“ Další nápisy zněly: „**At' žijí fašisté, ale jen s urřiznutými hlavami.**“ Na pouliční lucerně byl nápis, který visel nad mrtvolami: „**Jen tím způsobem zvítězí rudé Španělsko nad fašismem!**“

Téhož večera nás předvedli na dvůr věznice, kde jsme uviděli 30 rakví. Velitel vězení k nám mluvil, že vstoupíme-li do rudé armády, budeme omilostněni, jinak že budeme zítra všichni postříleni. V tom okamžiku přišel jakýsi **rudý komisař**, který mu přerušil řeč a pravil, že **zítra přijede delegace z Ruska** a on že musí z fašistů na její čest **postavit čestnou stráž**, která musí být mimořádná a vydobýt mu tak rekord v rudém Španělsku. Ty truhly on připravil na tuto mimořádnou slavnost. Neptal se vůbec velitele, prvních 30 vybral a kázal jim položit se do rakví. **Nešťastníci z nich více nevstali.** Druhý den 30 zavražděných bylo postaveno špalírem s **pozdvíženými rukama na fašistický pozdrav.** Na dotaz delegace, proč byli zavražděni, bylo jim řečeno, že oni v Leridě chtěli učinit povstání proti vládě.

Za několik dní, když přišel nový velitel Žid ze Žitomiře - Baruch Sapočnik - vyvedli nás všechny ven a Žid k nám promluvil, že celé kapitalistické, fašistické Polsko, Německo, Československo obsadila rudá armáda a že v Itálii je již dávno komunistická republika, že fašismus již dávno není a navrhoval nám, abychom vstoupili do rudé armády, na frontu že nás nepošle a službu že budeme vykonávat jen v garnisonách. Pravil, že je mu nás líto, že hodně trpíme a proto že nám přeje z celého srdce, abychom se dostali na svobodu, že nás zve celý španělský národ, že všichni zatčení jsou již z vězení propuštěni, jen my v Leridě jsme poslední. Každý, kdo se dobrovolně přihlásí, dostane novou uniformu, 300 peset a bude hned propuštěn. V opačném případě, že nebude fašisty krmit a se všemi udělá rázný konec. Vystoupilo několik provokatérů z rudých, kteří k nám byli schválně přimíšení, ti dostali uniformu a 300 peset. Když se z nás nikdo nehlásil, bylo 200 z našich zatčených odvedeno jako záruka; nebudeme-li se do zítřka do 10 hodin hlásit dobrovolně, bude těch 200 zavražděno.

Druhý den zavedli nás ve 12 hodin daleko za město a tam jsme uviděli těch 200 nešťastných zavražděných. Proti nám bylo postaveno několik strojních pušek. Myslili jsme, že je to naše poslední hodina. V tom okamžiku však se ozvala z města prudká střelba. Ukázalo se, že syndikalisté vystoupili proti komunistům. Povstal mezi nimi boj. Většina naší eskorty se Sapočnikem v čele i se strojními puškami se obrátila k městu a my jsme očekávali neznámý osud. V městě zvítězili syndikalisté, eskorta komunistů, která zůstala při nás, byla syndikalisty povražděna a nás vsadili zpět do vězení. Po cestě viděli jsme oddíl se Sapočnikem, probodaný bodáky od syndikalistů. Kdyby se ten incident nebyl stal, kdo by z nás byl zůstal na živu? Takové případy se staly dvakrát v Malaze, kde také došlo k revoltě mezi rudými. Často v jiných provinciích se to zdařilo. - *Pokračování příště.*

Podle knihy: Zvěrstva rudých ve Španělsku

VYDEJTE SE S NÁMI PO STOPÁCH HISTORIE

Smetanova Vltava (1)

Na vlnách Vltavy se vznášejí verše a písně českých básníků. V cyklu symfonických básní Bedřicha Smetany „Má vlast“ (Vyšehrad, Vltava, Šárka, Z českých luhů a hájů, Tábor, Blaník) poetická Vltava zaujala významné místo. Vždyť je to řeka Čech, živá osa země, je to řeka Prahy, města měst. Po staletí odráží v zrcadle své hladiny historii této země. Neboť Vltava neteče jen od města k městu, ale protéká také časem, jímž měří země své dějiny.

Bedřich Smetana svou symfonickou básni posvětil Vltavu na dýchající součást země, vepsal do ní lásku nejen své, ale i budoucích generací, přioděl ji zpěvem, pohádkami, bájemi, krásou přírody, ohlasem bojů i předtuchou slavné doby národní svobody. Mnoho básníků a romantiků putovalo až k jejím pramenům, přespávali na seně šumavských luk a sáli do sebe vůně a kouzlo této krajiny. Podmanění její jiskřivou krásou putovali při jejím toku, doprovázeli skotačivou Vltavu při její cestě krajinou, sledovali její dráhu ze skal i z trosek starých tvrzí nad divokými břehy až doprostřed úrodných lánů, kde se ztichlá, uklidněná a potměnělá Vltava stala opravdovou „šťedrou živitelkou rajské vlasti“.

Vltava protéká územím, jehož ráz se nepřetržitě mění. Po slatinách a hlubokých lesích na Šumavě tvoří vltavské břehy horské lučiny plné květů se shluky vrb a olší, jindy teče úzkým údolím mezi strmými svahy. Svůj stín na ni vrhá šumavský Boubín, kde se zachoval prales. Sloupy staletých kmenů boubinského pralesa se tyčí z věčného šera ke klenbě modra a jasu, ale jsou tu i sloupy skácené a polámané, které vidáme i v antických chrámech. Avšak z kmenů tlících v listí vyráží nový život, prorůstají jimi kořeny nového mlází a vějíře kapradin a svědčí o vítězství nezdolné přírody, o její tvůrčí síle, o vítězství života nad zmarem,

Hráz přehrady na Lipně začala zadržovat vodu Vltavy v roce 1959. V té době hladina stoupla o deset metrů a vytvořilo se jezero, které je dlouhé přes 40 kilometrů. Pod jeho hladinou zmizely vltavské zákruty, rašelinisté, některé obce i hřbitovy a zrodila se nová krajina. Vprostřed lesů a luk se rozlila klidná hladina, sahající hlubokými jazyky do lesních údolů. Na Lipno každoročně přijíždí na dovolenou tisíce rekreatantů a na své si zde přijdou i rybáři.

Od Lipna k Vyššímu Brodu má Vltava prudký spád, klesá z 850 m na 670 m nadmořské výšky. Vltavské voda pak v Čertových proudech je zlatistá a při západu slunce hoří jako měď. Pod Čertovou stěnou a u Čertovy kazatelny je Vltava divoká. Rozbíhá se v proudech a otáčí ve virech, padá přes kameny a pádí dál k Vyššímu Brodu. V áriích Smetanovy opery Čertova stěna je mistrně zachycena láska lidu ke své řece, která se prezentuje bouřlivými motivy, překonává zlověstné víry, aby zvítězila nad zlem a vyzařovala nakonec do krajiny mírumilovný klid, napájela vřídla a ve své hladině odrážela hvězdné nebe klenoucí se nad vltavským údolím. Za Vyším Brodem se Vltava obrací k severu.

Zastavení ve Vyším Brodě

V roce 1259 nejvyšší český maršálek Petr Vok z Rožmberka se vydal na cestu pomodlit se ke svaté Anně. Ve vltavské soutěsce Petra Voka překvapila prudká bouře a dravý proud pak ohrozil jeho život. V nebezpečí života Petr Vok slíbil Bohu a Panně Marii, že bude-li zachráněn, založí klášter. Brzy po té povolal cisterciáky z rakouského Wilheringu a založil pro ně klášter, který obdával mnoha statky. V klášteře je zachována rozsáhlá knihovna, která čítá sedmdesát tisíc svazků hlavně náboženských děl, které jsou uloženy v nádherných rokokově vyřezávaných skříních zdobených zlatem. V knihovně se nachází na pět set rukopisů a několik set prvotisků. Stropy knihovny jsou zdobeny freskami klášterního bratra Lukáše Vávry. Klášterní chrám, křížová chodba a kapitulní síň jsou skutečným skvostem gotické architektury. V postranní kapli chrámu se uchovává obraz Panny Marie na zlatém pozadí a v rámu, zdobeném postavami českých patronů, který je znám jako Vyšebrodská Madona. Po mnoha letech, kdy byl vystaven v Národní galerii v Praze, se v nedávné době vrátil jeho originál opět do kláštera. Devět deskových obrazů slavného pasionálu z roku 1350, jehož tvůrce je znám jako Mistr vyšebrodský, které byly v klášteře až do začátku druhé světové války, je nyní vystaveno v Národní galerii v Praze. Nejcenější z pokladů klenotnice vyšebrodského kláštera je zlatý Závišův kříž z poloviny 13. století, který je zdoben byzantskými emaily, vzácnými

drahokamy a nádhernými perlami. Je vzácnou schránkou ostatků svatého kříže, které z křížové výpravy do Svaté země přivezl Uherský král, z jehož pokladu dostala kříž jeho dcera, královna Kunhuta, která jej po smrti Přemysla Otakara II. darovala svému novému manželovi Závišovi z Falkenštejna a ten jej věnoval vyšebrodskému klášteru. Po dočasném uložení v klenotnici sv. Víta v Praze se po 40 letech tento kříž vrátil opět do Vyšího Brodu.

Hrad Rožmberk

Od Vyšího Brodu Vltava spěchá k Rožmberku. Zdejší hrad zbudoval tyž Petr, který založil klášter ve Vyším Brodě. Na hradě je galerie portrétů křížáckých rytířů jako byli Gottfried z Bouillonu, Richard Lvi Srdece, Ludvík Svatý a jiní. Za Rožmberkem se údolí Vltavy načas rozšíří, ale řeka se musí podřídit ostrému zákrutu. Staří voraři vyprávějí, že se tu muselo povolovat vázání, aby se vory protáhly. Kdysi v těchto místech se lovil ve vodě perlorodky. V okolí se kutalo zlato a stříbro. Jenže všechno toto bohatství vzal čas. Voda Vltavy ubíhá dál k Českému Krumlovu.

Zastavení v Českém Krumlově

V tomto půvabném městě všude najdete historické památky. Okouzlí vás úzké a křivolaké uličky, starobylé domy se zajímavými štíty, s arkýři, oblouky a cimbuřím, brány, pitoreskní zákoutí, všude čeká nějaké architektonické překvapení. Starodávné náměstí s podloubím se chlubí zejména vzácným dvojdomím se společnou atikou z roku 1580. Na jedné straně vévodí městu proboštský chrám svatého Víta, který je pozoruhodnou gotickou stavbou. Jeho protipólem je hrad na skále nad Vltavou, s mohutnou věží s vysokým a odvážným ochozem. V objektu hradu se zámek se nachází 300 komnat. V krumlovském zámku je také i obdivuhodné divadlo. V roce 1748 malíř Lederer z Třeboně zde vytvořil zajímavý maskarní sál, plný výtvarného vtupu.

Klášter Zlatá Koruna

Na oslavu vítězství u Kressenbrunu, kde rytíři ve službách Přemysla Otakara II. vysekali svatováclavskou korunu z přesily nepřátel, český král založil cisterciácký kláš-

ter. Jméno mu dal trn z Kristovy koruny, který daroval českému panovníku francouzský král Ludvík Svatý. Král si přál, aby se klášter stal opěrným bodem proti moci šlechty. V historii kláštera byly požáry a vpády žoldnérů častými hosty. Proto se z jeho bývalé výstavnosti mnoho nezachovalo. Přesto však zde najdete dost motivů, které dokumentují mohutnost staveb kláštera, svědčí o jeho výzdobě a kráse. Krásná je kapitulní síň i křížová chodba. Pětিলodní klášterní chrám je dokladem vrcholného gotického stavitelství, zcela mimořádnou gotickou památkou je dvojpodlažní kaple andělů strážných. Nádherné jsou též barokní varhany.

Hrad Dívčí kámen

Nad vtokem Brložského potoka do Vltavy se vypíná hrad Dívčí kámen opředený mnoha pověstmi. Vltava pak proudí hlubokým lesním údolím a je vážná, jako jsou vážné smrčiny kolem ní. Později se údolí rozšíří, na březích se objevují půvabná tábořiště pro vodácké poutníky. Lesy pomalu ustupují a Vltava vstupuje do roviny Budějovické.

Procházka historickým centrem Českých Budějovic

Známé čtvercové náměstí o straně 133 m v historickém centru města nechal narysovat Přemysl Otakar II. a to i s ulicemi, které na náměstí ústí. Poselství do města přicházela z velké dálky, za Matyáše se zde konal i zemský sněm. Město navštěvovali vzácní hosté, knížata i králové. Ale městem se přehnaly i války. Třicetiletá válka i zde znamenala zhoubu, za požáru založeného cizími žoldnéři vyhořelo ve městě na tři sta domů.

Nejstarší část města se nachází u bývalého dominikánského kláštera, jehož věž je charakteristická pro budějovické panorama. Historicky zajímavé stavby jsou také na náměstí, kde několik budov se pyšní gotickými štíty. Zajímavá je také stavba barokní radnice s trojvěžným průčelím a také barokní kašna, postavená jezuitou Banguthem. V roce 1478 bylo na náměstí popraveno 10 mladých řemeslníků, protože se spojili proti nenáviděnému německému rychtáři. Tuto smutnou událost připomíná kámen s křížem v dlažbě náměstí. Centru města vévodí katedrála sv. Mikuláše s Černou věží v sousedství. Vltava však ubíhá dále k severu, k Hluboké nad Vltavou.

Zámek Hluboká nad Vltavou

patří k nejpůvabnějším zámkům v Čechách. Kdysi na jeho místě stála pevnost českých králů. Po smrti Přemysla Otakara II. získal Hlubokou s královnou Kunhutou Závěš z Falkenštejna. Když vzplála válka s

Hrad Zvíkov nad soutokem Vltavy s Otavou

Přemyslovci, vodili zajatého Závěše od hradu ke hradu, aby se Vítkovci vzdali. Závěšův bratr Vítek na Hluboké neuposlechl, a tak Mikuláš, bratr Václava II., dal Závěšovi dne 24. srpna 1290 na „pokutní louce“ srazit hlavu. Později Karel IV. Hlubokou vyplatil, ale hrad se po nějaké době opět dostal do rukou Vítkovců. Po konfiskacích po Bílé hoře Hlubokou získal Marradas a prodal ji Schwarzenberkům. Na přání Eleonory ze Schwarzenberků bylo staré zdívo stavby strženo a podle vzoru anglického zámku windsorského vznikl zde v romantickém slohu tudorovským v letech 1831 - 1847 nový tříposchoďový zámek.

Od Hluboké si Vltava dál rází cestu Obořou a pospíchá do Týna nad Vltavou, k městu starých solnic a loděnic, k městu milovanému starými voraři. Historie města Týna nad Vltavou je velmi stará, jak o tom svědčí kostely z 11. a z 13. století. Za Týnem se na břehu řeky opět objevují lesy. Blížíme se ke králi českých hradů, ke hradu Zvíkov.

Hrad Zvíkov

vévodí soutoku dvou řek Vltavy a Otavy. Václav I., který Zvíkov založil, si svůj hrad zamiloval. Přemysl Otakar II. hrad dostavěl. Později se hrad Zvíkov stal láskou Karla IV. i jeho syna Václava IV.

Orlík

Hrad Orlík je postaven na strmé skále na místě bývalé královské tvrze. Hrad často střídal majitele. Po Bílé hoře hrad ukořistili Eggenbergové. Od nich hrad odkoupili Schwarzenbergové, kteří zde po roce 1802 provedli zásadní přestavbu. Hrad Orlík ve svých zdech ukrývá bohaté sbírky zbraní, soch, obrazů, rodových památek Schwarzenberků i rozsáhlou knihovnu plnou zajímavých literárních děl, vědeckých spisů a map. V lovcí síni jsou památky na lovy a hony

nejen ve zdejších lesích, ale i lovecké trofeje z celého světa. Hrad Orlík navštívila v minulosti řada zajímavých osobností, např. císař František, ruský car Alexander, francouzský císař Napoleon i prezident T. G. Masaryk.

Hovoří-li se dnes o Orlíku, pak dnešní mládeži se spíše vybaví obrovské vodní dílo Orlík než hrad Orlík, který se dnes zrcadlí na jeho hladině. V restituci byl Orlík navrácen Karlu Schwarzenberkovi.

Při zbudování přehrady Slapy se vodní hladina zvedla o 30 m. Ze Živohoště, z osady starých plaveckých hospod, které navštěvovali voraři, umělci, šlechta i králové, zůstal už jen kostelík se hřbitovem, který býval na kopci. Při vybudování přehrady se přiblížil k vodě. Rád do starých hospůdek zavítal i Josef Suk, který tvrdil, že Bedřich Smetana musel Živohošť dobře znát, jen tam prý má Vltava tóninu „As dur“, v níž napsal Smetana v symfonické básni Vltava rej rusa. Zanikla stará Živohošť, vyrostla nová a mnoho nových jiných sídlišť. Hladinu Slapské přehrady dnes brázdí motorové čluny, parníky a desítky plachetnic. Vznikly tu nové hotely i loděnice.

Než zalila vysoká voda přehrady romantické stráně Vltavy u Štěchovic, vypravilo se tam mnoho fotografů a malířů, aby zachytili pro budoucí generace půvab krajiny svého mládí, která zmizí pod hladinou. I po zvednutí hladiny u Štěchovic o 20 m, přece tu jen zůstalo několik památek minulosti. Bylo mezi nimi i několik historických hospůdek, kde se dříve voraři zastavovali na doušek, když bez úhony projeli Svatojánskými proudy. S díkůvzdáním vypravili se pak do daveleského kostelíka svatého Kiliána, aby se pomodlili. Podél Vltavy každé místo má svůj půvab a svoji historii. U Davle se do Vltavy vlévá Sázava. Vltava směřuje dál na sever, ke Zbraslavi.

Ing. Alena Kulheimová - Česká republika

MLADÝM

Lid měděné sekery (5)

Slunce jako znamení času

Život lidí z Vinšgova je úzce spjat s přírodou. Podle vycházení a zapadání slunce si vypočítali svůj kalendář. Podle něho je nejdelší den v roce 182 a nejkratší poslední - 364. den. V nejkratší den roku slunce vychází a zapadá nejjižněji, v nejdelší den vychází a zapadá nejseverněji. Vinšgováci proto vztyčili posvátné kameny, které označují východ a západ slunce na počátku čtyř ročních období. Uprostřed mezi nejsevernějším a nejjižnějším bodem vztyčili ukazovatele pro jarní a podzimní rovnodennost.

Největší slavností je pro ně letní slunovrat. Ten den od rána do večera hrají na všechny možné hudební nástroje a zpívají „gora, gora“ (to znamená „vzhůru, vzhůru“), když slunce vychází. Velikým symbolem letního slunovratu se pro ně stal kozoroh. Uctívají ho jako posvátné zvíře. Všechno z tohoto zvířete je pro ně velmi užitečné. Zvláště maso z jeho mohutné šije je vyhledávanou pochoutkou. Krční svaly kozoroha jsou zvláště vyvinuté, neboť nesou hlavu s mohutnými rohy. Ty Vinšgováci používají často jako hudební nástroje. Kůži kozoroha používají ke zhotovení oděvů a kožených vaků, slachy z nohou kozoroha používají jako tětiny luků, struny hudebních nástrojů a jako nitě na šití. Vybaveni rohy, píšťalami, bubínky z březové kůry a různými strunnými nástroji hrají, zpívají a tančí k počtě svého božstva.

V den slunovratu obyvatelé Vinšgova vzhlížejí ke slunci zapadajícímu nad Triglavem (Triglav je hora tří hlav, která je nejvyšší horou Julských Alp ve Slovinsku a je vysoká 2865 metrů). Triglav je pro ně symbolem slovanského boha vládnoucího nad nebem, zemí a mořem. Podle staré legendy vždy očekávají, že v září zapadajícího slunce nad Triglavem spatří kozoroha s planoucími rohy, kterému také někdy říkají Zlatoroh, jak se jim uklání, jako by děkoval za jejich nádherné zpěvy a tance, a pak se pomalu ztrácí spolu se zapadajícím sluncem za horizontem až do příštího slunovratu. Jako trvalou památku zanechává po sobě bájný kozoroh znamení na hvězdné obloze, které se nazývá souhvězdí kozoroha.

Podobným způsobem slaví Vinšgováci zimní slunovrat. Jeho symbolem je souhvězdí Velkého a Malého medvěda na severní obloze. Vystřelují šipy směrem k Polárce, když se vynoří ze své útulné chýše, kterou nazývají bendžo. Prosí Velkého medvěda, aby jim ukázal svými stopami v provlhlé jarní půdě, kde najít med. Podle medu dostal medvěd i své jméno: „medu vědec“. Z medu pak jejich medikaška připravuje chutnou medovinu a různé medicíny, které mají sílu zabít zlo a pomoci nemocnému.

*Ve spolupráci s Petrem Jandáčkem
připravil Karel Chrobák*

THE FLAG

Do you know that at military funerals: the 21 gun salute stands for the sum of the numbers in the year 1776?

Have you ever noticed the honor guard pays meticulous attention to correctly folding the American flag 13 times? You probably thought it was to symbolize the original 13 colonies, but we learn something new every day!

- ★ The 1st fold of our flag is a symbol of life.
- ★ The 2nd fold is a symbol of our belief in eternal life.
- ★ The 3rd fold is made in honor and remembrance of the veterans departing our ranks who gave a portion of their lives for the defense of our country to attain peace throughout the world.
- ★ The 4th fold represents our weaker nature, for as American citizens trusting in God, it is to Him we turn in times of peace as well as in time of war for His divine guidance.
- ★ The 5th fold is a tribute to our country, for in the words of Stephen Decatur, "Our Country, in dealing with other countries, may she always be right: but it is still our country, right or wrong."
- ★ The 6th fold is for where our hearts lie. It is with our heart that We pledge allegiance to the flag of the United States of America, and the Republic for which it stands, one Nation under God, indivisible, with Liberty and Justice for all.
- ★ The 7th fold is a tribute to our Armed Forces, for it is through the Armed Forces that we protect our country and our flag against all her enemies, whether they be found within or without the boundaries of our republic.
- ★ The 8th fold is a tribute to the one who entered into the valley of the shadow of death, that we might see the light of day.
- ★ The 9th fold is a tribute to womanhood, and Mothers. For it has been through their faith, their love, loyalty and devotion that the character of the men and women who have made this country great, have been molded.
- ★ The 10th fold is a tribute to the father, for he, too, has given his sons and daughters for the defense of our country since they were first born.
- ★ The 11th fold represents the lower portion of the seal of King David and King Solomon and glorifies in the Hebrews' eyes, the God of Abraham, Isaac and Jacob.
- ★ The 12th fold represents an emblem of eternity and glorifies, in the Christians' eyes, God the Father, the Son and Holy Spirit.
- ★ The 13th fold, or when the flag is completely folded, the stars are uppermost reminding us of our nation's motto, "In God We Trust."

After the flag is completely folded and tucked in, it takes on the appearance of a cocked hat, ever reminding us of the soldiers who served under General George Washington, and the Sailors and Marines who served under Captain John Paul Jones, who were followed by their comrades and shipmates in the Armed Forces of the United States, preserving for us the rights, privileges and freedoms we enjoy today.

There are some traditions that are worth our understanding and respect and should never be forgotten. It is our duty to pass these one to our children.

I would hope that everyone passes this along as it really means something to a lot of people that aren't really sure what living in our country means. This is what our country stands for and living here gives us many privileges - privileges that we've always known and the ones we don't realize. But they are there.

We are lucky people! God Bless America!

American Sokol - Sis. Lynda Filipello

Paths of Glory and Tribulations

Tomáš Garrigue Masaryk

The assassination of the heir apparent to the Habsburg throne, Franz Ferdinand d'Este and his wife, Žofie Chotková, by Avriilo Princip, a member of the terrorist organization called Black Hand, in Sarajevo, on June 28, 1914, triggered the devastating conflict known as World War I. The initial punitive strike against Serbia soon developed into a large scale global warfare which involved 28 countries, 70 million people and claimed nearly 10 million casualties, including many noncombatant civilians. On one side stood the members of the so-called Central Powers or Triple Alliance (Trojspolek) comprised of Germany and Austro-Hungary, later joined by Turkey and Bulgaria. The opponents were united in the Triple Entente (Trojdohoda) made up of France, England and Russia. The Entente was later enlarged by Italy, Romania, the United States and Japan. In 1918, at the end of the horrible depredation the old social order of European countries and their system of values was totally undermined. The reduced and weakened ranks of the elite aristocracy were replaced by democratic leaders as well as war profiteers who were enriched by the spoils of war.

Women began to obtain employment and gain acceptance in some phases of

the public life, often replacing the men who were drafted into the military forces. These changes that swept mostly central and southern Europe were of enormous significance. At the end of the "Great War" Germany became a republic and the various provinces of the Austro-Hungarian monarchy, populated by predominantly Slavic people, created their own "successor states".

Before World War I most of the inhabitants of the lands of the erstwhile Bohemian Crown did not seek full political independence. However, the Austrian state ceased to maintain a protective shield over the Slavs in areas where the territorial interests of Germany and Russia clashed. The Habsburg monarchy had fallen into continuously greater dependence on the German state and abandoned its guardian role. The Czech casualties of the war, economic problems, preferential treatment of the Germans and Hungarians and increasing persecution of the Czech people led to growing discontent and ultimate realization that the Austrian monarchy was no longer worth their allegiance. Let us focus now on the pivotal events of World War I.

In the middle of August 1914 the Austro-Hungary began officially the war against Serbia while the Russian military offensive took place in Eastern Prussia and Galicia (Halič) which did not come to an end until Christmas in the Carpathian Mountains. The German offensive was stopped in September at the Marne region of France. Also in the middle of August the Czech emigrés settled in Russia formed an independent detachment of the Russian army, called the Czech Escort (Česká družina), whose members took an oath of loyalty in Kyjev. This military unit was continuously expanded by the growing numbers of Czech deserters from the Austrian army who formed the core of the Czechoslovak legions. In France the Czech combat unit, "Rota Nazdar" was created under the auspices of the French Foreign Legion, further enlarging the ranks of the Czechoslovak legionnaires.

Milan Rastislav Štefánik

September of 1914 witnessed the establishment of the Czech National Committee (České národní sdružení) in Chicago, which was the following year recognized as the central organization of Czech countrymen living in the United States. A similar federation of the Czechoslavic organizations was founded in Russia in March of 1915.

Between 1914 and 1915 the Austrian regime increased the persecution of Czech patriots, namely the political leaders J. V. Klofáč, K. Kramář, A. Rašín, V. Dyk and the head of the Sokol organization, J. Scheiner. Several of these men, sentenced to death for alleged high treason, received amnesty in 1917. (The Sokol organization was officially disbanded in November of 1915.)

Professor Thomas G. Masaryk left for Switzerland in December of 1914 and was joined by his close associate Dr. Edward Beneš during the following year. In March of 1915 the aforementioned group of persecuted Czech politicians who remained in their homeland promised to support the activities of the exiled leaders. This group was in later years referred to as the Czech Mafia.

In October of 1915 the representatives of the Czech National Committee and the Slovak League in USA concluded an

agreement in Cleveland about the future unification of the Czech and Slovak nations into a federated state where Slovakia would retain its autonomy.

In November of 1915 the Czech Foreign Committee, headed by T. G. Masaryk, E. Beneš and M. R. Štefánik issued a public announcement which stated for the first time its goal: "To demand independence with no regards for Austria."

In February of 1916 the Czech Foreign Committee in Paris was renamed the Czechoslovak National Council, again under the leadership of T. G. Masaryk. Emperor Franz Josef I (born in 1830), who ruled the empire for 68 years, passed away and was succeeded on the throne by Karl I of Habsburg dynasty (1887 – 1922).

In January of 1917, at the request of President Woodrow Wilson of the United States, the countries joined in the Triple Entente included in their war plans "the liberation of Czechs and Slovaks".

In May of 1917, after the Soviet Bolshevik Revolution which deposed and murdered the Russian Czar and his family, T. G. Masaryk visited the Czech-Slovak legionnaires in Russia. By this time the legionnaires reached the size of an army brigade which successfully defeated the army of the Central Powers in a bloody battle fought at an Ukrainian town of Zborov on June 2, 1917.

The message of President Wilson sent to the US Congress in January of 1918 contained a 14 point program supporting the widest possible autonomy for the development of individual nations formerly ruled by the Austro-Hungarian monarchy.

After the signing of the peace treaty between the Central Powers and the Soviet Russia at Brest-Litovsk in March of 1918, the Red Army began to evacuate a substantial part of Byela Rus and Ukraine. It was therefore decided that the Czechoslovak legions must be transported via trans-Siberian railroad to Vladivostok from which they would sail half way around the world to France.

On May 30, 1918 the representatives of the Czech and Slovak organizations in the United States signed the Pittsburgh Agreement (Pittsburgská dohoda) with T. G. Masaryk which projected a unification of Czechs and Slovaks in a single state, with a substantial autonomy granted to Slovakia, a provision which regrettably was later not complied with.

The French government was the first to declare the right of the Czechs and Slovaks to their independence and to recognize the Czechoslovak National Council as the basic component of the future government. The Great Britain and the United States followed with their respective declarations within one month. The Czechoslovak National Council informed the allied western powers of the creation of the provisional Czechoslovak government led by T. G. Masaryk, E. Beneš and M. R. Štefánik in the so-called Washington Declaration, issued between October 14th and 18th which described the independent Czechoslovak state based on republican principles.

October 28, 1918 was the date of the publication of the document by which the Austro-Hungary expressed its readiness to immediately negotiate an armistice and to fulfill the demands of the Entente. The National Council in Prague took the initiative to issue the first decree, formally establishing the independent state of Czechoslovakia. Several enthusiastic public manifestations in Prague were followed by freedom rallies and celebrations in other cities of the new republic.

The story of the founding of the 1st Czechoslovak Republic would not be complete without mentioning one greatly talented individual who altruistically dedicated most of his life to the glorification of his native land. Alfons Maria Mucha (1860 – 1939) spent some 23 years of his life in Paris as a painter, graphic artist and designer. At first he created several theater posters of Sarah Bernhardt, decorative panels and adver-

Alfons Mucha: Bratrský slib (Brotherly Promise)

tisements. But it was his unselfish patriotism and undiminished admiration of his native country which motivated him to create sophisticated works of art as well as to embellish utilitarian objects such as postage stamps and banknote designs for the newly established Czechoslovak Republic.

His earlier visits of the United States brought him the friendship and financial support of the American industrialist and philanthropist, Charles Crane who bankrolled his Slavic Epic, a cycle of 20 monumental canvases tracing the historical events in the life of the Slavs. Mucha's posters advertising regional festivals held in his native province of Moravia perhaps best illustrate his fascination not only with the fashionable costumes of exotic women but also with the beauty of the peasant folklore.

Arguably Mucha's crown achievement is the largest and most frequently seen work of art, the stained glass window in St. Vitus Cathedral in Prague. It epitomizes both religious and secular spirit of the Czech nation by paying tribute to the native saints as well as the common people of his homeland.

Tony Jandáček

*Photo on back page:
The window in St. Vitus Cathedral
in Prague from Alfons Mucha.*

